

İDAMIN YA DA İNTİHARIN UZUN OLMAYAN TASVİRİ (DOLABIN İÇİNDEKİ GÖZLÜK YA DA SAAT)

Aşkın Yücel - Cengiz Yılmaz

**İdamın ya da İntiharın Uzun Olmayan Tasviri
(DOLABIN İÇİNDEKİ GÖZLÜK YA DA SAAT)**

Aşkın Yücel - Cengiz Yılmaz

SOLuCAN FANZ.in - 8

**İdamın ya da İntiharın Uzun Olmayan Tasviri
(DOLABIN İÇİNDEKİ GÖZLÜK YA DA SAAT)**

Aşkın Yücel - Cengiz Yılmaz

Kapak Tasarımı

Aşkın Yücel-Ebru Kaplan

Kapak Uygulama

Aşkın Yücel

Baskı ve Cilt

Fotokopi-Isısal Cilt

1. Baskı: Kış 2014-İstanbul

IABN(International Abnormal Book Number): 271-024-777-A

<http://solucanfanz.in>

İdamın ya da İntiharın
Uzun Olmayan Tasviri
(DOLABIN İÇİNDEKİ
GÖZLÜK YA DA SAAT)

Aşkın Yücel - Cengiz Yılmaz

Canlı ya da Cansız...

K BLOK KAT 2 K KARE

Tuvalet kağıdı yatakhane de 'ibo' kelimesinden de fazla olmak üzere istisnasız en çok kullanılan söz öbeğidir,Çanakkale'de hem evimdeyim hem tatildeyim ama lanet beyaz tuvalet kağıdı arıyorum def-i hacet etmek için,ararken bu kısımda yazılı olması gerekenler yerine ondan önce ne vardı N vardı,10 vardı diye düşünerek arıyorum ve mutfakta ulaşıyorum beyaz rulo ya yatakhane de olduğu gibi elimde gidiyorum başarılı bir işlem den sonra sigaramı yakıyorum (redaksiyonda tekrar sigara yakıyorum, bu anı daha önce yaşamıştım sürekli bir DEJA VU hali) ve başlanılması,gereken yerden başlıyorum.

Bu dünyada boşluk yok kardeşim, rasyonel akıl diyede bir şey beynimin sol lobu.her şey bir soruyla başladı cevap veremediğim soruyla BENim gÖZLÜKlerim Nerede? Gözlük çift camdan oluşur o yüzden latin dillerinde çoğul kullanılır,insanın cevap veremediği bir soru olunca bu soru hızla form değiştiriyor bir anda felsefi bir soru haline geliveriyor, anlatıyorum felsefenin doktoruna, önce git bir muayene ol fiziksel bir şey

değilse anlam dünyasındaki sorununu çözeriz diyor, saygı duyuyorum ve ilelebet bunu söyleyen felsefe doktoruna saygı duyacağım çünkü içten, içten pazarlıklı değil.Macera başlıyor.

Tavsiye ettiği doktora ulaşıyoruz.Adam boş tenekte, 10 dakika konuşuyoruz, bana abuk sorular soruyor,rasyonel cevap vermeye çalışıyorum, sonuç verdiğimiz kağıt parçaları cebine iniyor tam bir rezalet, daha içten sol kültürden karşı cins bir psikoloğa gidiyoruz neden-süreç-sonuç aynı, tek fark kadınsılığı. Kendime,başkalarına anlatmaya çalışıyorum,sonuç-suz.Gecenin tam üçünde sokak kazaNACAK diyorum bomba patlıyor, herşey etrafımda dönüyor, kontrol tamamen bende ama engelliyemiyorum.Siktiğim gözlüklerini son gördüğüm yer Big Lebowski filmiyle gözlerimin arası,gözlerimeyakın mercekler gelen ışınların sarı noktaya yakın bir yere düşmelerini sağlıyor,.Siktiğim gözlüklerimin bulunduğu kabı son kez rüyamda gördüm, yataktan düştü kab, uyandım .Tabi ancak uzamda görürüm yok işte gözlükler, neden soruyorsun derken bile o soru form değiştirmiş sorduruyor kendini.Yatağı hatırlıyorum, iki tane çift kişilik iki yatak, birinde meinhoff var,sesini düşünüyorum, beynini bir kavanozda tutuyorlar, benim kafam hep saksıda, kenevir ekim sıra siyah lalede soğanıda sokaktan aşıracağım.Barda bir sahne gelir iki dizimde de güzel hatunlar, yaşayan bukovski olduğumu söylüyor biri. Evden çıkıyoruz bir kapı kapanıyor,bir kapı açılıyor doktorun özel kliniğinde tuvaletteyim bir çıkış yok.Bir aralık buluyorum ve Bakırköy sokaklarında koşuşturma başlıyor.Bir nefes bali için koşuyorum, bağımlı değilim, doğru düzgün 1 nefes içmişliğim bile yok.Acildeyiz yani cila da.Bir grup görevli zihniyetli adam .kolluk kuvvetleri,polisi,imdatı,zarf getiren adamlar, bir cemaate mensup olduğu belli olan kadın müsveddesi.bense tanrıyı görmeye çalışıyorum (aynaya bakmam yeterliydi) daha çok ingilizce konuşarak sonra o kadın geliyor, hemşire devletin görevlisi bu benim ikinci hemşirem ilkini baz-morfin damarıma ilk girdiği anla ikincisi arasında saniyenin onda biri gibi bir sürede gördüm yeşil kıyafetli,esmer bu seferki beyaz,sorumluluğu alırsınız diyorum ve iğneyi kırımın sol tarafına yiyorum.Son defa ayık haldeyim.Bir kapı daha hatırlıyorum Notre-Dame'ın kamburu açtı- gri kıyafetiyle cehenneme düştüm bir sürü insan durmadan kıpırdıyor ve konuşuyor.Bu cehennem cennet olabilir mi?

K BLOK KAT 2 K KARE nam-ı diğer servis Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi, öyle bir uyuyorum-ki uyandığım da cenneteyim galiba uyurgezer halde Alex in elini sıktım, kapalı var açığı var tribün gibi burda kimsenin ismi yok 10 dakikada bir değişiyor.Kapalıyla açığı ayıran iki kapı var, ama oradaki önemli fark hemşire odası, bir kere kapalıda kaldın mı hayatın yalan söyleyen bir doktorun ellerinde o yüzden sıkı sıkıya takip ediyorum. Hasta olmadığımı ispatlamak için hasta suyundan içmiyorum,orada verilen hapları attımdı bir cennet oluveriyor,ilk kafa ilacını hastanede attım, birazda o yüzden kafa bi dünya geziyorum.

Burada genel normları oluşturan çoğunluğun deli dediği insanlar yatıyor, oysaki toplumda delirmeden kalabilmek asıl delilik , burda insanlara verilen bir kimlik yok , ilk verilen kimliği isimleri bile değişiyor durmadan, buradaki insanlar bir birlerini bir tek özgürlük için satarlar, işte o kadar.Ertesi gün tıp staj öğrencilerinin doktorla toplantısını basıyorum .Felsefe öğrencisi olduğumu ve felsefenin tıpi kapsadığını anlatıp bu toplantıya katılma hakkımın olduğunu açıklıyorum.Katılmasamda ilaç saatini açık tarafta doktorun kapısı önünde geçiriyorum.Doktor şikayetimi dinlerken ona felsefenin nezle,grip gibi bir hastalık olduğunu söylüyorum.Son hatırladığım doktor kapısı-la hasta bölümünü ayıran çizgide okuduğum üniversite rektörlüğüne dilekçe yazıyor olduğum. 48 saat doluy-or.Öğrenci olduğumu ispatlıyorum, tek yenildiğim nokta verdikleri tedaviyi yani yasal uyuşturucuyu yani prozac toplumunu kabul ediyorum Kabul etmekle kabullenmek arasında ince bir çizgi vardır tıpkı bir karakter yaratmakla yani oyunculukla delilik arasındaki çizgi gibi, tatile girdiğimiz o günlerde kendimi tiyatro sahnesinde buluyorum eğer satranç analitik düşünmenin en kaba biçimiyse tiyatro en estetik biçimdir.Satranç tez , tiyatro anti-tez MATEMATİK(metafizik) sentez oluveriyor.Ziyarete gittiğimde hastanede kendi isteyerek kalan,çıkmayan şaire KISA MALTEPE alıyorum, diğerlerinede 2 paket sigara. Yolunuz düşerse mutlaka şaire uğrayın.

Cengizden tüm delilere dostça selamlar, DELİLERE ÖZGÜRLÜK!

SİNEK

Pembeleşti gökyüzü kanatlarını çıkardı melekler rüzgarın uğultusuna verdiler gelişini kendinin güneş ışığının kırmızı olduğu gölgelerde. Göl sevindi hırçın çırpınışlarıyla kuğularının, tez, yüzü dolandı karanlığa. Sekiler yamaçlarda ters yüz ettiler sineğin ilerleyişini okyanusa karşı. Göl-geler üzerine doğru eğildi ,gölgeleriyle rüzgarın yaprakları titretip geçtiği gibi. Ağır mı ağır ilerledi ışığın kırılmasını göstererek.

Tepenin ucunda uçuruma karşı durmuş kendi yaptığı şatonun seyrine doyum olmayan benzersiz güzellikleriyle dünyanın...telefon çalmış ihlas armutlu tatil köyüne ücretsiz hafta sonu turu kazanmış. Tepenin üstünden bir anda modern ilişkiler biçimi olarak tanımlandırılan tüm simgeleriyle belki konuşan kadının kulağındaki büro tipi telefonla yaşanan bir cehenneme düşmüş. İlgilenmiyormuş,ilgilenmesi içinmişmiş bu tur ilgilenmiyormuş cehennemin amına koysunmuş.

Önce sinirlenmiş nereye akıtacağını anlayamamış öfkesini. Önce kendine sonra değiştirmeye adanmış kendisini. İnançmış hepsi o kadarmış

inançsızlığın inancıymış ya da. Sonra bunalmış değiştirmeye uğraştıkça değişiyor değişmeyen, susmuş,yokmuş. Cehennem kendine gömmüş bu sefer kendinin altına. Kendine bakmış aynamış,çıkamamış.

Sonra sinirlenmiş nereye akıtacağını bilememiş nefretini, önce değiştirmeye sonra kendine adanmış. Bilinmiş hepsi o kadarmış .Cehennemini bilimiymiş “yorumlamış” değişen değişmeyi değiştirmeyi,cehennemi. Cehennemini karşı biçimiymiş değiştirmek.Cehennemi yorumlamayı konuşmuş, konuşulmaması gerektiğini, dinlememişler kendisini dinleyemeyini. Kabul de etmişler gururu ama ne faydaymış, cehennemde erimişler, erimiş kendisi..

Sonra sinirlenmiş nereye akıtacağını bilememiş sevgisini savaşın, başka bir kendi bulmuş, derinmiş başka bir kendiyi yorumlamak. Aynı zamanda değiştirmeyi düşündüğünü düşünerek,cehennemi içinde hem kendi hem başka bir kendi bulunan. Öyle derinmiş ki cehennemle savaşın sevgisi, akıtamamış sevgisini savaşın başka bir kendiyeye. Ama yorumlamayı öğrenmiş kendinin altını. Başka bir kendi derin vurmuş kendine. Gömülmüş cehennemde, değiştirmek gerekmiş cehennemi kendiyeye,gereği olmamış.

Sonra sinirlenmiş nereye akıtacağını bilememiş savaşın sevgisiyle bir başka kendinin cehennemini kendisinde.Sadece kendine akıtmaya başlamış, zormuş kendini kendinle kırmak, öfkeyle sarılmış ne bulduysa cehennemle savaşta, cehennemle barışmayı denemiş kendi kendini yerle yeksan ederken bir taraftan,oyunmuş,bitmiş.

Sonra sinirlenmiş nereye akıtacağını bilememiş oyunun benzersiz ikili büyüünü. Bir başka kendi, kendinde bulmuş kendini, bir başka kendinin; değiştirmeye adanmış öfkesini inancı. Ne geçmişmiş kendinin altında kendi, kendi kendini seyretmiş yorumlamadan sesini, anın şimdisinde geçmişini ve savaşının üzerine konuşmamayı denemiş, konuşmuş, yorumlamış .Yine savaşmış cehennemle bir sürü kendinin kendisiyle, bir başka kendi.Hızlıymış,durmuş zamanın gölgesinde.Konuşmamış.

Sonra sinirlenmiş nereye akıtacağını bilememiş savaşmanın öfkesini.Sinirlenmenin tepki vermek olabileceğini ve tepki vermenin etkiyi de beraberinde taşıdığını, karşıtlıkların birbirini beslediği gibi öldürebileceğini de kendinde kendisiyle sindirmiş.Savaştıkça,kaçtıktıkça,koştukça; karşılarında,önünde,peşinden, anlamış; yenemeyeceğini, peşinden geleceğini, yakalayamayacağını. Sinirlenmemiş,kendisindeymiş.Beklemiş

Önce akıtmış ne varsa öfkeye dair tüm benliğiyle kendi kendisine ,bir başka kendilerin kendisinde bir başka kendiyeye , sarmalmış anlam ve merdivenmiş anlamın ne olmadığı. Eğriymiş merdiven kendisi bir başkasına dönmeyen. Ne barış varmış yada yokmuş ne de karşısında savaş, varlığı ile yokluğu dildeymiş kendisinin ikilikleri. Bengidönmüş kendine üçlü adımlarla tüm ikilikler,merdiveni tırmanmış ve inmiş eğri. Merdiven de bir kelimeymiş geometrik.Yakmış merdiveni,sakinmiş.

Yolculuk başlamış cevaplarını bilmediği soruları sormayışıya cevaplarını bilmediğin soruları sormamalı arasında.Sükunetgah sessizmiş çok sesli koro eşliğinde zamanı kullanarak zamanı dıştalarken mesela. Benlik mesele değilmiş kendisinde tüm kendileri ve tüm kendilerin toplamını görebildiğinde, öldürürmüş.öncesiz sonrası.

Pembeleşmiş gökyüzü kanatlarını çıkarmış melekler rüzgarın uğultusuna vermişler gelişini kendinin güneş ışığının kırmızı olduğu gölgelerde.Göl sevinmiş hırçın çırpınılarıyla kuğularının, tez, yüzü dolanmış karanlığa.Sekiler yamaçlarda ters yüz etmişler sineğin ilerleyişini okyanusa karşı.Gölgeler üzerine doğru eğilmiş, gölgeleriyle rüzgarın yaprakları titretip geçtiği gibi. Ağır mı ağır ilerlemiş ışığın kırılmasını göstererek.

Evrenle bir olmanın verdiği döngüsel hissiyat, kendinden menkul harflerin bir arada değişik vurgularda sarfedilen fillerin haz halli bir cenine dönüşünü müjdelere di'li, miş'li, geçmiş, zaman, yok.

Tepenin ucunda uçuruma karşı durmuştu yapılan şatonun,seyrine ne doyum olmayan benzersiz güzellikleriyle dünyanın.

AGANİPPE

Bir şişe şarabı yuvarlamıştık. Satranç taşlarının gövdelerinden fıskıran üç boyut bizi zamandan mekandan bağımsız bir yere sadece olabileceğini düşündüğümüz için bağlıyordu, tam 2 santimlik sigara filtresini yerleştirdiğim tütünü bağlarken yıllar önce Taksim'deki Sirius Ufo Merkezinde 550 saatlik görüntü olduğunu hatırlıyordum. Şarap içiminde zorluk yaşayanlar için “Önce hafifçe yudumla gerisi gelir” cümlesi aklınızda iki kere yankılsın. İkinci şişe şarabı açtığımda tek başımaydım ve önce ufak yudumlar alıyordum içiminde zorluk yaşadığımdan değil üzümün tadını hissedebilmek için, “tuz koyarsan sirke, şeker koyarsan şarap olur”.Sonra şarapla ısınmaya yalnızlıkla soğumaya başlamıştım. Şarabın yanına ekmek almak için mutfağa uzadım, teflonlarda metal kaşık kullanmayın. Kaşık dediğimde ürperenler olduğunun da farkındayım. İlgilenmeden odama geri dönüyorum. Burda üflenti yok, şarap ve tütünü dışında keyif verici,acı verici herhangi bir illegal/legal madde yok. Bir duraktayım sanki gelecek otobüsü beklerken uçaklara otostop çekiyorum.Dinlediğim müzik

dışında tek ilgilendiğim konu sardığım tütün.Kafam düşmek üzere dalıp gidiyorum ne düşündüğümü kestiremeden.Müzik hareketlendiğinde biraz uyanır gibi oluyorum sırtımı dayayacak yastığı bulup arkama yaslanıyorum.Uyumak üzereyim.Midemi düşünmeye başlıyorum.Yediğim ekmeğe iyice bastırılmış olmalı ki fazla takmıyorum.Müzik ağırlaşıyor.Şaraptan son yudumu alıp şeyeyi yatağın kenarına bırakıyorum.Yastığı yatay hale getiriyorum uyumak için kafamı yastığa gömdüğümde zil çalıyor, irkiliyorum.İrkiliyorum,zil çalıyor.

“Gelen kim olabilir ki?”

Tanışlar aklıma geliyor bir bir, hepsi negatif çıkarken.Zil bir daha çalıyor.”Güzel bir kadın herhangi bir sebeple kapımda olabilir.” düşüncesi zihnimde yaknıklandığında tekrar zil çalmadan kapıda bitiyorum. Kapıyı açıyorum.Karşımda saçları omuzları hizasında uzun sakallı bir genç.

“Pardon abi rahatsız ettim.Bodrum katına yeni taşındım da. Normalde komşu komşudan kahve falan ister ama benim fena halde müziğe ihtiyacım var.Herhangi bir müzik çalan aygıtın var mı?”

Soru karşısında afallamış, gelenin kadın olmadığı düşüncesi , sadece sıcaklık hissetmek istememden dolayı hayal kırıklığı yaratmıştı.Ama karşımdakinin ilginç sorusuyla beraber üslubu hiç de fena gelmemişti. Cevabı düşünürken süreyi uzattığımı henüz fark etmiştim ki:

“Abi sen takılıyordun galiba. Kusura bakma”

“Yok birader biraz şarap içmiştim uyuyordum nerdeyse,bir düşüneyim müzik işini.Şimdi, ben de bilgisayardan dinliyorum.Yalnız bir radyo olacak.Kullanmadığımdan edevatın durduğu göze atmıştım.Bir bakayım biraz bekle.”

Doğrudan edevatın durduğu mutfaktaki en alt çekmeceye yöneldim.Ne kadar süre geçti bilmiyorum lakin bir süre radyonun pillerini aradım.Sürenin uzadığını fark edince radyoyu alıp çıktım.

“Abi bu var ama pilleri bulamadım.Saat kaç?”

“Saatim yok”

“Bilgisayara bir bakayım”

Saat üç buçuğa geliyordu. Şu an tam olarak gördüğüm saatin 3.27 olduğunu hatırlıyorum.

“ Abi bu saatte açık market bulamazsın, bulsan da büyük pil olacağını sanmıyorum.Bunun pilleri olması lazımdı, istersen gir 5 dakika bakayım.”

“Rahatsız etmeyeyim”

“Yok, zaten yalnızlıktan sıkılıyordum”

“Geç abi otur”

Adam antredeki masaya geçtikten sonra.Susadığımı fark ettim. Su damacanasının pompası zorla çalışıyordu.Biraz küfrederek bir bardak bulup suyu doldurup içtim.

“Bakayım buralara, kolilerin içinde olması lazımdı diye hatırlıyorum sen bir sigara yak, sararsan tütün var bilgisayarın önünde.”

“Yok abi yardım edeyim mi? Hani bu kadar ihtiyacım olmasa istemezdim”

“Hayrola bir hatun durumu mu var?”

“Yok abi, yalnızım evde”

Bir tarafından kolileri karıştırıyordum.

“Ben de yaşadım bodrum katta, ev mi daraltıyor”

“Yok abi”

Kolileri taramaya devam ederken.

“Üflüyor musun, o sebepten mi ihtiyacın var müziğe. Hani genelde komşular kahve falan istemeye gelir de.”

“Üflemek derken?”

“Esrar”

“Yok abi işim olmaz o işlerle benim”

Kolileri aramaktan, birazda sarhoş olduğumdan bıkmıştım.

“Birader bulamadım.Zaten yalnızım evde gel kafana uyarırsa bir şarap daha var , biraz içer sohbet ederiz.Tanışmışta oluruz.Hödük bir tipe benzemiyosun”

“Gitsem iyi olur”

“Kibarlık yapmayı pek sevmem, birader keyfine göre kalmak istersen bana uyar.Okuyor musun?”

“Üniversite öğrencisiyim”

“Bölüm?”

“Felsefe”

“İyi.Ben severim felsefeyi.Nietzche okutuyolar mı size?”

“Biraz, ben pek anlamam”

Bu arada bilgisayarın yanına geçmiştik.Yalnızlıktan, ev durumlarından ,yazmaktan, kadınlardan, bir süre sohbet ettik.Tanışma faslı biraz ilerleyince konu kapımı çalışına gelmişti.

“Birader, sen “Takılıyordun galiba” diyince üflenti olduğunu düşünmüştüm.Çok yaygın da”

“Abi ben de sen kapıyı gözler kıpkırımızı uykulu bir biçimde açınca senin için benzerini düşünmüştüm.”

“Daha önce kullandın mı?”

“Kullandım, başka maddelerde kullandım.Sonra bıraktım.”

“Bende de benzer hikaye”

“Kolay oldu mu bırakman?”

“Abi bir mevzu var.Aslında müzik ihtiyacında ondandı?”

“Nedir?”

“Aganippe”

“Madde mi?”

“Değil. Söyledim ya kullanmıyorum diye.Abi ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.Araştırdım bulamadım.Eski yaşadığım evde bir kutunun içinde buldum.Benden önceki kiracı bırakmış.Kağıdın üzerinde Aganippe yazıyordu.Mitolojiden bir kavram.Altında da nasıl kullanılacağını yazıyordu. Atmadım. Gel zaman git zaman aklıma düştü.Bi gece para yok pul yok.Ulan bi deneyeyim dedim.Açtım okudum.Aklıma da yattı.Sonra bir kullandım. Epey de vardı.1 yıldır madde tüketmiyorum çok nadir alkol alıyorum.”

“Nasıl bir şey bu?”

“Alkol gibi yalnız felaket oluyorsun.İstersen deneyebiliriz.”

“Madde olmadığına emin misin?”

“Abi epey tükettim daha önce böyle bir şeye rastlamadım”

“İlgimi çekti”

“Yalnız abi bir durum var. Sen yazıyorsun di mi?”

“Elimden geldiğince”

“Abi bugüne kadar kimseyle paylaşmadım.Hem tükenmesini istemediğimden hem de yalnızken yaşadıklarımı başkasının yanında nasıl olacağını kestiremediğimden”

“Müziğe neden bu kadar ihtiyaç duyuyorsun peki?”

“Anlatamam. Yazın böyle sıcaktan bunalırsın da su ararsın ya onun gibi oluyor.Daha önce bir kez müziksiz kullandım.Dayanamadım. Gece yarısı sokakta müzik arıyordum en son.Sabahı zor getirdim.Ondan sonra bir daha müziksiz kalmadım.Bu gece de bozulacağı tuttu.”

“Ne sıklıkta kullanıyorsun, adı neydi anlayamadım tam?”

“Aganippe.Abi, sıklığı konusunda bir şey söyleyemem.Ne zaman kullanacağına sen değil, o karar veriyor.”

“Bağımlılık mı yapıyor?”

“Sanmıyorum.Çünkü 1 yılda kullanmam bir elin parmaklarını geçmez.Yoksunluk da duymadım.Ama tam tarihinde kullanmadın mı işlerin iyi gitmiyor.”

“Hiç anlamadım. Ama fena halde ilgi mi çekti?”

“Daha önce hiç başka birisiyle kullanmadım biraz çekiniyorum ama olabilir diye düşünüyorum”

“Görmem lazım”

“Buyur bak abi “

Antredeki masanın yanındaki sandalyenin yanına kadar gitti. Sandalyeye astığı ceketinin cebinden bir kanyak şişesi çıkardı.

Elinde tutuyordu.Rengi siyaha yakındı.İlk gördüğüm anı unutamıyorum.O andan beri gün boyu aklımda dolaşıyorum ama rahatsız etmiyor.Şişeyi bilgisayar monitörüne yaklaştırdım.Renk siyah gözükmesine rağmen mavi tonlardaydı.

“Nasıl içiliyor bu menet?” diyip şişeyi tam açacaktım ki.

“Aman abi, çok yoğun kokusu”

Kapağı kapattım.

“Bir bardağa koyuyorsun.Üstüne tütün döküp yakıyorsun.Bardaktaki dumanı çekiyorsun.Bu dalga yanıyor.Tütünle birlikte çekiyorsun”

“Ne kadar koyuyorsun?”

“Su bardağını dolduruyorsun, rahat yakabilmek için yaktıktan sonra şişesine geri koyuyorsun.Bu yüzden hiç bitmeyeceğini düşünüyorum.”

“Yanınca eksilmiyor mu?”

Elindeki nerdeyse ağzına kadar dolu olan kanyak şişesini gösterecek .

“Bir yılda bu kadar eksildi.Bir kapak kadar.O da koyarken dışarı damlayanlar.Abi,izninle ben içeceğim.İstiyorsan sana da koyayım”

“Koy bakalım”

“Bana bir bardak verirsen”

“Tamam getiriyorum.Antrede içsek”

“Olur”

Antrede masanın yanında dikilirken arkadaş bardaklara kendini uzak tutarak doldurdu.

“Abi sen deki tütün daha iyi olur.”

İçerden getirdim.

“Yeter mi bu kadar.”

“Fazla bile.”

Tütünleri eline aldığı anda biraz duraksadı.

“Abi senden bir şey rica edicem”.

“Buyur”

“Bugüne kadar hep deneyimlediklerimi yazmak istedim.Yazamadım bir türlü.Uyandıığında hemen yazarsan çok sevinirim”

“Bayılıyor mu?”

“Yok içince anlayacaksın.Yarın işin var mı?”

“Öğlen uyansam iyi olur.”

“Merak etme kaçta uyanmak istersen o saatte dimdik ayaktasın.”

“Neden sordun o zaman?”

“Yazabilecek vaktin var mı diye, benim için oldukça önemli.”

“Bakarız”

“Sevinirim. Ben yaktığımda hemen çekeceksin sonra alevi ben söndürürüm.”

“Hadi bakalım.Müzik iyi mi?”

My Dying Bride çalıyordu.

“Hiç fark etmez abi.Ne dinlersen dinle.”

Dedi ve tütünleri bardağa koyup, hızla yaktı.Bardaktan yükselen dumanı sanıyorsam ağzıyla sağa sola kaçanları da burnuyla çekti.

Benim zihnimde o anda sadece “Dinle” sözcüğü ardı ardına yankılanmaya başlamıştı.

O kadar çok tekrar ediyordu ki bir an “İçmesem mi? ” diye aklımdan geçirdim.Arkadaş kafasını kaldırdığında hiçbir şey olmamış gi-

biydi.Sakin bir biçimde tütünleri yeniden yerleştirdi ve yaktı.Eğilip dumanı olabildiğince çekmeye çalıştım.Dumanı çekerken kalp atışım çok hızlanmıştı.Kafamı kaldırdığımda içtiğim şarap aklıma geldi.Kalp atışım yavaşladı.

“Alkolle dokunmaz mı?” diye soracaktım ki.

“Dokunmaz mı?” “Dokunmaz mı?” “Dokunmaz mı?” “Dokunmaz mı?” “Dokunmaz mı?”

“Dokunmaz mı?” “Dokunmaz mı?” “Dokunmaz mı?” “Dokunmaz mı?” “Dokunmaz mı?”

“Dokunmaz mı?” “Dokunmaz mı?” “Dokunmaz mı?” “Dokunmaz mı?” “Dokunmaz mı?”

“Dokunmaz mı?” “Dokunmaz mı?” “Dokunmaz mı?” “Dokunmaz mı?” “Dokunmaz mı?”

“Dokunmaz mı?” “Dokunmaz mı?” “Dokunmaz mı?” “Dokunmaz mı?” “Dokunmaz mı?”

“Dokunmaz mı?” “Dokunmaz mı?”

Diye zihnimde tekrar etmeye başladı.Ses çıkmamıştı ağzımdan. Ama sanki konuşuyordum.

“Dokunmaz” diye arkadaşın sesine benzer bir ses duydum zihnimde.Arkadaşa baktım gözlerini görmüyordum.Gözlerinin olduğu yerde sadece beyazlık görüyordum.Ağzından ses çıkmamıştı anlayamadım. Ama zihnimde sesi duymuştum.

“Gözleri arama” dedi sanki ses yine sadece zihnimdeydi ağzından çıkmamıştı.Dikkat etmeye çalıştım.

“Aynayı göremezsin” dedi ağzından yine ses çıkmamıştı. Teyit etmek isteyerek konuşmaya çalıştım.Sesim çıkmıyordu.

“Ses...” demeye çalışırken düşündüğümü fark ettim.Düşündüğümde sesim duyuluyordu.

“Bilmiyorum” dedi yada zihnimde öyle duydum.

Kavramaya başlamıştım.Ses çıkarmaya gerek yoktu.Düşünmem gerekiyordu sadece duyması için.Duymam için sadece düşünmesi gerekiyordu.Kendimi oldukça rahat hissediyordum.Dışarıdan nasıl görüldüğümü merak ettim.Sanki değışen hiçbir şey olmamıştı sadece sesler zihnimdeydi, masaya elimle tıklattım.Sesi çok uzaklarda sanki arayıp bulmam gerekiyormuş gibi hissettim.Aynaya bakma ihtiyacı duyuyordum.

“Dikkat et “ dedi yada öyle duydum.

Aynanın önüne gittim.Aynaya baktım.Ayna yoktu yada aynada görüntü yoktu.Elimi uzattım.Dokunurken sanki elim kayboluyor gibiydi. Ayna yansımıyordu.

Hızla uzaklaştım.Heyecanla arkadaşına anlatmak için içeriye geçtim.Sakin bir biçimde pencereden dışarı bakıyordu.

Bilgisayarı görünce müzik aklıma geldi. Sanki masanın başından beri hiç duymamıştım.Müziği duymaya başlayınca heyecanım azaldı.Her şeyin rayına oturmaya başlamıştı.Konuşma isteği ortadan kalkmıştı.

“İşte bu güzel” dedi yada öyle duydum.

Evin içinde gezinmek istedim, mutfaka geçtiğimde.Müzik değişmişti.Geri geldim odadayken çalan müzik devam ediyordu.Anlayamadım. Tekrar mutfaka gittim.Geri geldim.

Müzik değişiyordu.

“Dinle” dedi yada öyle duydum.

Konuşuyor muyuz diye soracaktım ki düşünerek. Zihnimde sadece “Konuşuyor...” yankılandı.

“Duyuyorum, duyuyorsun” dedi yada öyle duydum.

“Müzik” dedi yada öyle duydum.

Bundan sonraki diyalogları sadece his olarak hatırlıyorum.Sanıyorsam ben yerde yatağa sırtımı dayamış oturuyordum arkadaş ise pencere kenarında duvara sırtını dayamıştı.Bir ara yastık verdiğimi hatırlıyorum.Dışarıdan bakıldığında sanıyorum ki karşılıklı susuyorduk.Önce bana müziğin neden değiştiğini anlattı.Anlattığından algıladığım kafamda mekanları bölmüş olduğumdu.Ne kadar mekana bölersem o kadar farklı daha önce duyduğum müzik çalıyordu.Zihnimde ben canlılığından bahsettim seslerin.Müziğe neden o kadar ihtiyaç duyduğunu algılamıştım. Eğer hakikaten bir kaynaktan kaynaklanan müzik olmazsa bir merkezin olmuyordu.Ne kadar mekana bölersen zihnini, basit bir şekilde mutfakla odanın ayrı yerler olduğunu düşünüyorsan o kadar farklı müzik duyuyordun.Hep fonda kalıyordu ve canlıydı.Merkezin olmadığı düşüncesi ise seni sürekli bir merkez arayışına itiyordu.Hakikaten duyduğun bir müziğin dokunduğun bir gerçekliğin olmasını istiyordun.O merkez olduğunda ise, o merkeze dönecek şekilde her türlü gezintiyi yapabiliirdin.Bir ara kapatmak istedim, bilgisayarda çalan müziği.Sanıyorum ki birkaç saniye

geçti.Zihnimde çok fazla müzik duymaya başlamıştım.Kayboluyordum dayanamadım hemen açtım tekrar.Müziğin ne olduğu önemli değildi.Nasıl olduğu da...Sadece bir merkez olmasının ihtiyacını duyuyordun.Konuşmalarımız yada düşüncelerimiz epey sürüp gitti.Konu ne olursa olsun karşılıklı düşünüyorduk.Benim zihnimden anlattığım evrenin dış sınırının boşluk olması fikri arkadaşın ilgisini epey çekmişti.Verdiği boş küme örneği gözümün önüne gelmişti.Sanki tahtaya çizilmiş gibi.Matematikteki boş kümenin içerisinde dolu yada boş olduğu , dışının dolu yada boş olduğu, burada söylediğinin sadece az yoğunluklu anlamına geldiğini salt boşluğun ise sadece boş kümenin sınırında olduğunu, boş kümenin içinde dışında dolu olduğunu örneklemişti, anlatmıştım.Sınır dışında her yerin enerjiyle dolu olduğunu bizimde Aganippe içtikten sonra sadece boşluğu hissettiğimizi bu yüzden sınıra yakın olduğumuzdan enerji olarak sesleri mekanlara böldüğümüzü, ışığın yansıma özelliğini gördüğümüzü anlatmaya çalışmıştı.Sözcüklere dökemediklerim bu şekilde.

En son olarak arkadaş adva diye bir ‘şey’den bahsetti.Dedi ki “Adva insandı ve iki kişiydi”.Sonra “Hastalık” dedi,”Hastalığın hasta yoluyla sağlam insan bulaşması”dedi.Artık gitmesi gerektiğini belirtip sessizce kalkıp gitti.

Yalnız kaldığımda kalkıp yatağa geçtim. Yeni açtığımız ve çok içtiğimiz şaraptan biraz yudumladım. Şarabın sarhoşluğunu hala olduğu gibi yaşıyordum. Yalnızlıktan bunalıyordum. Odanın içini mekânlara bölmeye başlamıştım. Yatak, bilgisayar masası, çalışma masası bir de kapı kısmı olarak 4 e böldüm. Tütün almak için çalışma masasına gittiğimde müzik fonda farklılaşıyordu. Nereden böldüğümü algılamak için gezintiler yapıyordum. Kafamda mekânı bölümleyişim değiştikçe müzikte değişiyordu. Sonunda tekrar yatağa döndüm. Yatakta duyduğum müzikle bilgisayardan yayılan müzik farklıydı.Aklıma kazınmış sorsalar bilmiyorum dediğim sadece bir kez dinlediğim müzikler dahi baştan sona zihnimde çalışıyordu.

Daha önce epey madde kullandığımdan, yatağa yattığımda madde değilse oldukça hoş, ama tüm numarası bu kadarsa arkadaş fazla abartmış diye düşündüm.Uykumun gelip gelmediğini düşünürken sarhoşluğumun sürdüğünü fark ettim. Saate baktım sabah oluyordu hiçbir zorunluluğumun olmamasına rağmen 12 de kalkayım diye düşündüm.

Uyumak için gözlerimi kapattığımda gördüğüm ışık yüzünden korkarak yerimden sıçradım. Verdiği his yüzünden yavaş yavaş yeniden gözlerimi kapatmak istedim bu sefer yavaşça kapadım. Beyaz fonda karanlıkta birinin öldüğü düşüncesi ses olarak zihnimde yankılandı. Gördüğüm sadece karanlıkta kıpırtılardı. Son bir soluk verme sesi duyduğumda vücut şeklide bir elektrik gözlerimin önüne geldi. Ona bir ad vermemi istedi. Aklıma ilk gelen Aganippe oldu. “Olmaz” dedi. Elektrığın rengi bazen mavi tonlarda olduğundan zihnimden “Mavsi” diye bir sözcük geçti. Elektrik kabul ettiğini söyledi. Yataktan kalktım mı? Bilmiyorum. Ama kalktığımı gördüm. Ne istediğimi sorduğunda odanın dağınık olduğunu gördüm. Evin temiz olmasını düşündüm. Burdan sonra gözlerimin açık mı kapalı mı olduğunu bilmiyorum ama ışık çok beyazdı elektrik çok hareket ediyordu. Müzik mekanları böldüğüm ölçüde fazlaydı. Aradarda arada aklıma gelmeyenlerin olabileceği kuşkusuyla aktarırken, yemyeşil bir dağ yamacında çimlerin üzerinde yuvarlanıyorduk elektrik hep yanımdaydı. Bir gölde yüzdüğümü görüyordum yada gölde yüzüyordum. Bir kalenin burcundaydım. Kalenin yapıldığı taşlar arasında geziniyordu elektrik. Film afişlerinin üzerinde yürüyordum. Yürüyen bantlarda koşuyordum gördüğüm bütün yüzlerde elektrik vardı, yalnız gözleri görmüyordum. Bir ara fondaki müzik durağanlaşmaya hemen ardından çoğalmaya başladı. Bir okyanusta buldum kendimi. Yataktan kalktığımı yada iç odadan gelip bilgisayardaki müzik listesini yenilediğimi hatırlıyorum. Mesela bir şelalenin sularının arkasındayken sular önümde damlarken kayaların keskin kenarlarından korktuğumu bir yandan da önümüzdeki yıl yapacaklarımızı planladığımı fark ediyordum. Arada evdeki ışıklar yanıp sönüyordu. Uyuduğumu düşündüğüm anlarda böldüğüm mekanların hepsinde bir müzik çalıyordu. Sanki evin içerisinde hareket ediyordum. Gördüğüm elektrik hep yanımdaydı. Ne kadar sürdüğünü tahmin edemiyorum ama saate arada bir bakıyordum. Bir ara müzik sanki çemberler çizmeye başlamıştı. Sonu tam olarak nerde bilmiyorum ama bir yerden sonra sadece sessizlik ve karanlık hissediyordum.

Ansızın uyandım. Saat tam 12.00'di. Kalktım. Ne olduğunu anlayamadım. Uyanırken sadece duyduğum ses “Vakti geldiğinde o seni bulacak” hissini veren sözcüklerdi. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Kalktım evin içinde gezinmeye başladım. Ne sesler ne görüntüler vardı. Yalnız ev tertemiz ve düzenliydi. Anlam veremedim.

Düzenli ve tertemiz evimde ayakkabılığın üzerinde kapının yanında askılıkta asılı olan anahtarı aldım.Bodrum kata indim.Kapıyı çaldım açan yoktu.Dışarı çıktım.Bodrum katın penceresinde kiralık ilanı halen asılıydı. Marketten yumurta almak için eve gittim masanın üzerinde güzelce yerleştirilmiş cüzdanımdan para aldım.Dışarı çıktım.Yalnızlık hissiyatı silinmişti.Sokakta karşıdan oldukça alımlı bir kadın geliyordu.Gece gördüğüm elektriğin kadına geçtiğini gördüm yada rüyamda gördüğüm bir sorguyu hatırladım.Kadın sanki geçerken konuştu benimle.Marketten yumurta aldım.Şaşkındım.

Eve geldim bilgisayarın başına geçtim.İnternette araştırdım durdum, mitoloji dışında bir yerde bulamayınca, neden sonra , hikayeyi yazmak aklıma geldi ve en son arkadaşın adını sormadığım aklıma geldi.O saatten bu yazının son noktasının bulunduğu 28.10.2008 00.00 saatine kadar yazdım.

SAATLİ MAARİF TAKVİMİ

Yayvan tencerenin dibini ıslatacak kadar zeytinyağı ile salça kavrulurken soğanları kokularını salmaktaydı. Zeus Hera'yı düzmekte, hayvanlar birbirinden kaçmaktaydılar, gücü yeten yetene. Gücün ne olduğunu sormayan Tanrılar için Zeus güçlüydü, bir fare için kedi, bir kedi için dinozor ve hala dünyada pire için yorgan yakanlar vardı. Tersten, düzden ya da cüzden okusan da Rus'a da rulete de bulaşma. İki ya da daha çok insanın konuşmadan üzerine hemfikir oldukları konular vardır, anlaşılır. Yalnızca anlaşılır, söylediğinde ise ortadan kalkar. Tıpkı eğer üzerine düşünmezsen sonsuz sayıda ağzına doğru fırlatılan kuruyemişleri yakalayabileceğin gibi, doyana kadar. Her konudan konuşabiliriz kuruyemişler ağzınıza bir bir fırlatılırken sadece kuruyemişlerin fırlatıldığını konuşmadığımız müddetçe.

“Kariyer mi kasiyer mi?” diye soruyordum süpermarkette ki ucuzluktan aldığımız şaraplarla ilerlerken kasaya. Saat dokuza beş vardı ve şaraplara ucu ucuna yetişmiştik. Geleceğimi satmayı düşünmediğim-

den kredi kartı kullanmıyordum. Nakit parada yoktu üzerimizde. Yalnızca içine önceden para koyduğunda çalışan banka kartı vardı.1 YTL 60 kuruşunu nakit ödedikten sonra kalan 10 YTL için kartı uzattım. Kasiyer denedi, bağlanamıyor. Kariyer hep düşüşte. Kasiyer yeniden denedi, bağlanamıyor. Kariyer hep düşüşte. Kasiyer tekrar denedi, bağlanmıyor. Kariyer hep düşüşte. Anlamsız anlamsız kasiyere baktık.

“Ne zaman kapatıyorsunuz?”

Sıradaki üç müşteriyi göstererek

“Bunlardan sonra.” Durum iyice anlamsızlaştı. Torbaya doldurduğumuz şaraplarla bir süre kasiyere bakmaya devam ettik. Sıradaki müşteriler aldıklarını bırakıp kapıdan çıktılar, biri hariç.

Kafasında mor beresi, eldivenleri biraz genişçe kıyafetiyle ve süpermarkete bizim aldığımız ucuzluktaki şaraplardan almaya gelmiş kadın kartını uzatıp kasiyere:

“Burdan alın”

bize

“Ne de olsa bankaya gitmeyecek misiniz?” dedi.

Şaraplarımızla birlikte mutlu, süpermarketten çıktık. İster istemez yanımızdaki hakkında düşünmeye başlamıştık. Bankaya epey yol olduğundan konuşacaklarımı sıralamaya çalışıyordum, nutkum tutulmuş gibiydi. İlk sola dönüşe geldiğinde evini işaret etti. Tabi kafamızdaki gördüğümüzden daha önemli olduğu için doğru düzgün bakmadık. Derken sola dönüp uzaklaştı.

“Para” dedik.

“Evine getirelim” dedik.

Kadının aklına geçmişinden bir sahne gelmiş gibi bir yüz ifadeyle adını söyledi ve

“Başka bir zaman hesaplaşırız” dedi.

Yolumuza devam ettik, şarabımızı açtık. Adını yeni öğrendiğimiz kadına içtik. Benzer yerlerde benzer sebeplerle bulunan farklı insanlara içtik.

Başka bir zaman ne zaman?

Kuruyemiştense bahsetme o bizim konuşmadan anlaştığımız konu. Hera Zeus’u hep düzdü. Biz ise J.D. Salinger’in okumadığımız

“nouvelles” “hikayeler” adlı kitabını karıştırıyorduk, sade saman kağıt kokusunu almak için ne yazık ki tadımız fotokopideydi, kendimizin bastığı ancak ve ancak fotokopi. Yazıyı yazan, yazıda yazıdan bahsedirse tadı mı kalır o yazının? Hepsini kaldırın çöpe atın.Yazdığı her neyse ondan bahsediyorsa yazan yazdığı yazıda orda yaşadıklarını yaşamıyor demektir, -mış gibi yapandır o yazıyı yazan.Kuruyemişleri siksen tutamaz ağzıyla, kuruyemişi tuttuğundan bahsederken.Salinger denedi.Bahsetmedi.Hep ondan bahsettiler.ve bence –mış gibi yapmaktansa yapmaya,yazmaya,yaşamaya çalışmış olmak yeğdir.Kuruyemişleri ağzında tutmaya çalışmak da bir çaba,bir stadyumdaki tek tek bütün oturaklara oturmaya çalışmak da bkz. Guinness Rekorlar Kitabı.

İşte biz J.D. Salinger’in kitabını karıştırırken bunları anlatıyordum, baktığım ama görmediğim evdeki adını yeni öğrendiğimiz kadına.

254 sayfalık kitabın başında ve sonunda olmayan bir sayfadan katlanmış bir kağıt çıktı.

1395 Hicri RECEP 9

Günün kısalması 2 dakika

1391 Rumi TEMMUZ 5

Yıl 1975, Ay 7, Gün 199 Hızır 74

18 Temmuz CUMA (Sıcakların artması)

O sabah güneş 4.41’ de doğmuştu. Çimlerin üzerine çiğ düşmüştü. Sokaklarda ılık bir yel esiyordu. Büyük beton bloklar henüz bitmeye başlamamıştı. Süpermarketler de yoktu. Yalnız güneş ışığı ahşap bir evin penceresinden içeri süzülmekteydi. Süzülen ışık yatağın karşısındaki aynaya vurmaktaydı. O günlerde plastik ve cam henüz tahtanın yerini almadığından odadaki nesnelere koyuydu, şeffaf değillerdi.

Genç kadın korkuyla uyandı. Çevresindeki nesnelere doğduğundan beri çok değişmişti. Yalnızca çocukluğunda gördüğü ayna çerçevesi değişse de hep aynı kalmıştı. Oyuncakları gitmiş yerini makyaj malzemeleri almıştı. Tozlu kitaplar masanın üzerinde duruyordu. Uyandığı gibi aynanın karşısına geçmişti.

Gençliğini düşünüyordu, gençliğin ne olduğunu düşündürüyordu aynaya.

Aynaya tekrar baktı bir anlık bakışta, yansımalarını değil aynayı gördü.

“Bu aynaya daha önce bakanların yansımaları duruyor mudur acaba?” diye sordu kendine, ayna bu soruyu sordurdu genç kadına. Aynaya doğru, bir ayçiçeğinin güneşe yönelmesi gibi yöneldi. İçerisinde yansımaları aramaya koyuldu. İlk önce camı ayna haline getiren ustanın yansımalarının olduğunu gördü. Sonra sırasıyla aynayı satan esnafın, dükâna gelip aynayı almak isteyenlerin, aynayı alan akrabasının, eve gelen misafirlerin, annesinin babasının kardeşlerinin...

“Acaba bu yansımalarla konuşabilir miyim?” diye sordu genç kadın, aynı bu soru sordurdu kendine.

Babasını gördü ilk.

“Bugünkü gençliğin ilerisi ne olacak” diye kuşkulanıp, üzülüyordu.

Sesini bu kadar net duymasından dolayı ürktü. Ne yapacağını bilemedi. Odanın içinde dolanıp durdu. Perdeyi açtı içeriye yeni doğan güneşin ışığının girmesine izin verdi. Zihnini bir türlü kurtaramıyordu babasının sesini duymaktan. Masada duran kitaplara doğru yöneldi. Kitaplardan birisinin içinde bir kağıda yazılmış bir kağıt buldu. Kağıtta, “Bugünkü gençliğin ilerisi ne olacak, diye kuşkulanıp üzülüyorsanız, ben size söyleyeyim; gelecekte onlar, ‘Bugünkü, gençliğin hali ne olacak?’ diye düşünüp üzülecekler. Roger Allen “ yazıyordu. Korkuyla karışık bir rahatlık sarmıştı çevresini.

Aynaya o kadar uzun bakmıştı ki, güneşin tam dik olarak yer küreye vurduğu 12.20’de kapının çaldığı duyarak merdivenlerden aşağıya koştu. Mahallenin kopillerinden biri elinde bir pusulayla gelmişti. Pusulayı heyecanla açıp, kopile bir şeker uzattı.

Pusula da:

“Merdivenim kırk ayak,
Kırkına vurdum dayak,
Yâr kapıya gelirken
Ne el tutar, ne ayak.” yazıyordu.

Okuduktan sonra içini bir heyecan kaplamıştı, pusulayı göğsünde tuttuktan sonra. Mutfaktan gelen yemek kokularını duydu, aceleyle mutfığa yöneldi. Günün yemeği balık, çalı fasulyesi ve salataydı. Çalı fasulyesini yapmak genç kadına düşmüştü. Ailecek yere oturdular kasnağın

üstüne sini kondu.Konuşmadan yemeğe başladılar.Genç kadın yemeği yedikçe aynayı düşünüyordu, eğer kendisinde yaşlandığında gençliğin ilerisi ne olacak diye düşünecekse yani düşünceler ne kadar süre geçerse geçsin kendilerini tekrar edeceklerse baktığı bir ayna dışında, tarih boyunca süregelmiş bütün aynaların bir araya geldiği bir ayna var mıdır diye düşünüyordu, bu arada radyo da Pierre Benoit'ın olduğu söylenen bir metin okunuyordu. “Yakıcı güneş altında kararmış sanılan siyah vücutlu Afrika kadınları, çoğunlukla neşeli olurlar. O kadar ki, onların bu taşkın neşesini uygar insanlar bile pek çabuk benimserler. Bugün en yüksek salonlarda zencilerin neşesi çeşitli danslarla canlandırılmıyor mu?” Kendisini Afrikalı bir kadın olarak düşünüyordu. Afrikalı bir kadının aynaya nasıl baktığını düşünüyordu. Dünyadaki tüm insanların yalnızca bir aynaya baktıkları düşüncesi aklına sığmıyordu. Bu arada yemek yenmiş sofrayı toplamakta genç kadına düşmüştü. Radyo’da bu sefer Nakiye Hanım’a ait bir şiir okunuyordu:

“Sandım (IV)
Sinemi hecri dağlar,
Gözüm ırmaktır çağlar,
Nakiye’nin halini,
Gören kafirler ağlar.”

Merdivenlerden yukarı çıktı. Odasına girdi. Masada kitaplara baktıktan sonra yeniden bir tutkuyla aynanın karşısına geçti.Aynaya bakarken bunun sadece bir ustanın elinden çıkmış bir ayna olmadığını, başka aynalarla bir bağının olduğunu düşünmeye başladı.Tüm insanların tarih boyunca baktığı yalnızca bir aynaydı.Sonra baktığı aynada ne gördüğünü,ne görmek istediğini düşündükçe pusulayı yazan genci düşünmeye başlamıştı ve istemeden de olsa babası aklına geliyordu.Yalnız pusulayı yazan gencin gözlükleri ve şapkası vardı.Şapkası güzeldi ama gözlükleri aynada yansıyor gözleri gözüküyordu.Genç kadın eski bir Çin adetine göre misafir şapkasını başında tutması,gözlüklerini ise çıkarması gerektiğini bilmiyor aynadaki bu misafirin gözlerini görememeye katlanamıyordu.Aynayı aldığı gibi merdivenlerden aşağıya koştu.Kapıyı çekip koşmaya başladı.Radyo’dan evden çıkarken “...desteklemesini istedi. Çünkü İngiltere’nin kendisine yeteri kadar silah ve malzeme yardımında bulunamayacağına inanıyordu” cümlesini duydu.

Elinde aynayla bahçeden çıktı mahalledeki bir araziye geldi. Saat 16.18’di mahalleden bir akordeoncu geçiyordu İlhan İrem’in Haydi Sil Gözleri parçasını çalarak .Gölgeler her günden güzeldi.

Toprağı kazmaya başladı. Aynayı gömdüğünde aynadaki yansımaların biriktiği yerdeki çirkinliği de yok edeceğini düşünüyordu. Güneş sırtından vuruyordu aynayı gömerken gölgesini gördü.

“Gölgeye mi bakmak aynaya mı bakmak daha ahlaksızca ?” diye sordu, sordurdu kendine.

Bütün mahalle genç kadını izliyordu. Bütün dünya genç kadını duyuyordu.Bütün tarih onun ellerindeydi.

Akerdeon “Olur ki günün birinde...” parçasını bütün dünyaya dinletirken.

Başka bir zamanda elinde Nagan marka bir silah şakağa dayanmıştı, parmak tetiğe basmak üzereydi.

“Rus’a da rulete de bulaşma!” dedi biri öbürüne olası bir günün ölüm peşinde.

Genç kadın süpermarketin rafından ucuzluktaki şarabı aldı. Önünde Zeus ve Hera hesabı ödeyemiyordu.

Olgun İnsan Odur ki...

Bir şeyi elde etmek isterseniz, çırpınırsınız, bir de bakarsınız ki, en sevdiğiniz insanlardan biri de onu istiyor. Siz alırsanız ona bir şey kalmayacak,siz sevi- (devamı yarın)

TÜM ŞEHRİN ELEKTRİĞİ BİR KOLU MU İNDİRMEKLE KESİLİR?

“Bugün, bize söylenen, aktarılan tüm insanlar bencil olduğu ve hep daha fazlasını istediğidir. Hatta daha da ileri gidilerek bunların insan doğasının ezeli ve ebedi nitelikleri olduğudur. Oysa bu yalnızca belirli bir dönemin insan tanımına uygun düşer. Gelecekte ki ya da geçmişte ki insan tanımları farklıdır, farklı olabilir. Mesela ilk çağlar için tanım verilirse; insan, mağarada yaşar ve ya insan güneş tanrıya inanır denebilirdi. Bugün nasıl çoğu insan mağarada yaşamıyor ve güneş tanrıya inanmak insan tanımını içerisinde yer bulmuyorsa; belirli bir gelecekte başka içerikler yeni tanımlar oluşturacaktır. Tahayyül ettiğimiz bu dünyada, her insanın ihtiyaçları ve isteklerini karşılayan bir üretim olabilir. İnsanlar, kıyafet ürettiği gibi alkol de üretebilir. Önemli olan, ürünlerin denk dağılımıdır. Denklik, burada daha çok niceliği içerisinde barındırır. Eşitlik demememizin sebebi, eşitliğin tanımı gereği tek tipten ürünlerin olduğu bir tahayyülü kurmasıdır. Her insanın dilediği ürünü alabildiği bir dünya da bir insa-

nın neden kesinlikle ipekten bir kıyafeti tercih edeceğini nasıl açıklarız? Estetik beğeniler ya da ihtiyaçlar... Eğer her insanın ihtiyacının karşılanabildiği bir dünyayı tahayyül ediyorsak, geriye yalnızca estetik beğenilerden dolayı bir tercih kalır. Kurulabilecek bu dünya da eğer estetik beğeni evrenselleşip herkes ipeği tercih etmek isterse ve dünya kaynakları buna izin vermiyorsa, o zaman üretilebilecek yegâne çözüm herkes katılımı ölçüsünde tüketebildiği; lakin hiç katılımı olmayanın da temel ihtiyaçlarını giderebildiği bir dünyadır. Bunu dünya kaynaklarının denk dağılımında bir geçiş aşaması olarak düşünebiliriz. Bugün, çelik kapıdan tutun da apartmanların inşa edilme biçimlerinden, devletlerin; “bir başkası sahip olmadığı için” yapılan güvenlik harcamaları ya da bir ürünü tükettirmek için yapılan reklâm harcamaları üst üste konduğunda, buna şöyle de diyebiliriz güvenlik ve rekabet için yapılanlar ortadan kaldırıldığında; bir insanın günde 4 saat istediği gibi çalışması yeterli olacaktır. “İnsanların, bazı işleri yapmak istemeyecekleri” kuruntusu tıpkı “insan, doğası bencildir” gibi belirli bir döneme aittir. İşte soru burada bugünden tahayyülü yaşatmak için ne yapılabilir ya da tersten sorarsan böyle bir tahayyülü yaşatmak istemesek kontrol etmeye nereden başlarız. Bence canlı mı cansız mı belli olmayan virüslerde...”

Silah sesinden sonra kapı gürültüyle açıldı. Bütün ev, adamın çalıştığı masada yanan mum dışında karanlıktı. Kapıdan içeriye elinde fenerle giren iki kişi, mum ışığının gölgesini duvarda görüp ışığa doğru yöneldiler. Saçı sakalı birbirine karışmış üzerinde ropdöşambır olan adamın yüzünün sol yarısını mum aydınlatıyordu. Mumun aydınlattığı diğer tarafta ise boyutu küçük son model teknolojik aygıtların tümü mevcuttu. Adam, oturduğu koltuktan ayağa kalmak istediğinde karanlıktan kendisine doğru uzatılan silahtan çıkan kurşun beynini dağıtmıştı. Teknolojik aygıtlara yönelen iki adamdan biri aygıtları çantaya doldururken diğeri ise masanın hemen yanındaki pencereleri açıyordu. Mum pencereler açıldığında sönmüş, üzerine adamın beyninden çıkan kanla parafin kokusu birbirine karışmıştı.

Yaklaşık bir saat sonra çantayı ve silahları teslim etmişler, ellerine tutuşturulan zarftaki paraları sayıyorlardı. Parayı aldıkları adam çanta ve silahlarla plakasında “TC” yazan siyah bir arabayla uzaklaşmıştı.

İki kafadar pencerelerini naylonla örttüikleri bir inşaatta sokaktan buldukları tiner kokulu yataklarına yattıklarında heyecandan bütün vücutları soğumuştı. Piyizlenmek için yatağın etrafında el yordamıyla tiner aradıktan sonra, battaniyelerine sinmiş konuyla yetinmeye karar kıldılar. İkisi de içten içe titriyordu. Uykuya dalıncaya kadar da titremeleri devam etti. Biraz daha irice olanı rüyasında bir otoparkın yanında geçtiklerini görüyordu. Otoparkın karşısında merdivenlerde elinde şarap şişesi, gözleri kan çanağı bir berduş sanki onlara sesleniyordu:

“Yol yakinken dönün, bir daha patika bile bulamazsınız”

İki kafadar ne dediğini anlamadıkları berduşu önemsemediler. Otopark karanlıktı ve sanki duvardan bir ışık geliyordu. Işık, sanki bir el fenerinden yayılmaktaydı. Işığa doğru baktıklarında güneşi gördüler. Sonra bir anda kendilerini bugün öldürdükleri adamın evinde buldular. Yalnız bu sefer masanın başında kendileri duruyordu. Karanlıktan anlamadıkları cümleler duyuyorlardı. Korkmaya başladılar. Karşıları karanlık olduğundan neden korktuklarını anlamıyorlardı. Korkularını sıralamaya başladılar. Fareler, lağım, bıçaklar irice olanın gözünün önünden yüzlerce görüntü geçiyordu. En son, kendi kışını düşündü. Şimdi mum ışığının arkasında iki kafadar, onların arkalarında duvarın olduğu yerde ise karanlık vardı. Hareket etmeye çalışıyorlar hareket edemiyorlardı. Kaskatı kesilmişlerdi. Zayıf olan, irice olana karanlıkta öldürdükleri adamın olduğunu söylemeye çalıştı. İrice olanın pantolonu indirilmiş karanlıktan kışına doğru bir uzuv yaklaşıyordu. İrice olan zayıf olanı işaret ederek bağırdı:

“Bana değil ona sokun!”

Şimdi zayıf olanın da kışına doğru bir uzuv yaklaşıyordu. Uzuv içlerine girdiğinde bağıırıp, arkalarını döndüler. Öldürdükleri adamdan iki tane vardı.

Ertesi gün, öldürülen adamın evinin çatısından aşağıya tükürmeyi ve işemeyi alışkanlık haline getirmiş mahallenin çocukları çatıya çıkacakları merdivenin başına geldiklerinde adamın kapısının açık olduğunu gördüler. İçeri girip, salonun zeminine yayılmış kanları gördüklerinde üçünden birisi kendini tutamayıp kusmuştu. İçlerinden çelimsiz olanı, diğerinin gitmek istemesine aldırmadan masanın üstündeki kâğıtlardan ve kalemlerden beğendiklerini almıştı. Sonra hep beraber koşarak apartmandan çıkmışlardı. Bu arada iki yan sokakta uyumakta olan iki kafadar

uyanmış, zarflardaki paraları ceplerine doldurup semtin çarşısına doğru yollanmışlardı. Önünden dilenmek için geçerken defalarca kovuldukları lokantaların birinin önünde durdular. İçeriye girmek istediklerinde komi kapıda belirmişti. Zayıf olan irice olana yarım ağızla gülerек cebinden birkaç kâğıt para çıkartıp, komiye göstererek içeriye geçip bir masaya oturdu. Yemeklerin başında duran şef, komiye dokuma gibilerinden el işareti yaparak masaya yanlarına gidip ne yemek istediklerini sordu. On dakika içinde yemeklerini bitirmişlerdi. Şef, yemekten sonra kafadarlara kolonya tutup; bu seferlik yemeğin kendilerinden olduğunu belirtip, önlerine bir broşür bırakmıştı. Broşürde erkek takım elbiseler ve bu elbiseleri satan dükkânın adı yazılıydı. Kafadarlar lokantadan çıkıp, kalabalık caddedeki dükkâna gittiler. Mağazanın daha kapısına yanaşır yanaşmaz, kendilerini karşılayan tezgâhtar onlara takım elbiseleri göstermeye başlamıştı bile. Ölçülerine uygun kıyafetler tezgâhtarca onaylandıktan sonra, eski üzeri tiner kokan kıyafetleri çoktan mağazanın çöpünü boylamıştı. Tezgâhtar onlara bir hamam adresi yazan kâğıt uzatıp, bu seferlik kendilerinden olduğunu belirtti. İki kafadar doğrudan hamama yollandılar. Güzelce keşelenip yıkandıktan sonra çıkarken kasadaki görevli kendilerine yalnızca bir adres bulunan kâğıt uzattı. İki kafadar aldıkları büyük keyifle doğru adrese yollandılar, gittikleri adres bir bodrum katına iniyordu. Kapıdan girdiklerinde vestiyer bölümünde üstlerinin iyice aranması keyiflerini kaçırmıştı. İçeriye girdiklerinde sigara dumanı içki kokusuna karışıyordu. Bir taraftan da ruletten gelen gürültüler vardı. Burası bir kumarhaneydi. Zayıf olan irice olana buradan çıkmanın iyi olacağını söyledi. İrice olanın gözü ise içerideki mini etekli kadınlardaydı. O kadınlardan birisi yanlarına doğru yaklaştı. Onları alıp bir makinenin yanına götürdü. İrice olan yalnızca cebinden banknotlar çıkarıyor mini etekli kadın ona arada bir gülerек makineye jeton atıyordu. Bir süre sonra makineden dökülen jetonları alıp, onları zayıf olanın eline tutuşturdu. Başka kısa boylu hafif şişman kırmızı rujlu bir kadın gelip jetonları alıp, yerine banknotlar verdi. İki kafadarın da başı dönmüştü. Kendilerini mini etekli kadınların kalçalarına bakmaktan alamıyorlardı. Kendilerini bir masada buldular, bir taraftan bardaklarına viskiler doluyordu. Önlerinde rulet vardı. Yanlarındaki kadınlar onlardan rakam ve sayı seçmelerini istiyorlardı. İrice olan okuma yazma bilmiyordu, zayıf olan ise ortaokul terkti. İkisinin de gözü

istemsiz 27'ye bakıyordu, irice olan kırmızıyı, zayıf olan siyahı işaret etti. Viskilerin birisi geliyor birisi gidiyordu. Tinere alışkın bünyelere viskinin etkisi oldukça geç oldu. Bu sürede etrafta ne kadının ne de ruleti yöneten kurpiyeden başkası kalmıştı. Önlerinde yığılı olan pullar tükenmişti. Kurpiyer son kez sordu. İkisi birden 27'yi işaret etti. Yine irice olan kırmızıyı, zayıf olan siyahı. Tam rulet dönerken topu bir el kavradı. Karşılarında otoparkta silahı aldıkları şahıs vardı. Kurpiyer, ikisi de dut gibi sarhoş kafadarların önündeki pulları gösterip, banknotlarını aldı. Ama hala kurpiyerin önünde pullar duruyordu.

Elinde topu atıp tutmakta olan kafadarlara sordu:

“Kumar borcu namus borcudur değil mi?”

Bu cümleyi nereden, neden duyduklarını bilmeyen iki kafadar başlarıyla onayladı. Kurpiyer loglu bir silahı önlerine koyup irice olanı işaret etti. İrice olan eline silahı aldı. Şahıs:

“Kumar borcun var. Cebinde para var mı?”

İrice olan cebini yoklayıp, olmadığını söyledi. Şahıs zayıf olanı işaret ederek:

“Onun cebinde var, senin için öderse ölmezsin; ama ödemiyor.”

İrice olan şaşırmıştı, elinde tuttuğu silahı dostuna yöneltti. Bir an kendine gelip, gülmekte olan şahsı gördü ve silahı ona doğrultup altı defa tetiğe bastı ama içinde mermi yoktu. Şahıs, kurpiyere bir işaret çakararak belinden silahını çıkarıp irice olanın beynine doğrulttu. Zayıf olan hamle yapmak istediye de tabureden kalkamayıp yere düştü. Şahıs:

“Kalk otur lan! Beni o öldürdüğünüz adam mı sandınız?”

Kurpiyer yeni loglu bir silah getirmişti. Şahıs tabureye zar zor oturan zayıf olanın kafasına silahını doğrultarak:

“Daya arkadaşının kafasına şu silahı bas tetiğe”

Zayıf olan tereddüt etse de kendi kafasına dayanmış silahı görünce, loglu silahı arkadaşının kafasına dayadı ve bastı. Arkadaşı kanlar içinde yere düştü. Sarhoşluktan ve şaşkınlıktan dengesini yitiren zayıf olan tabureden yeniden düştü. Yanına eğilen şahıs elindeki silahı onun beynine dayayarak:

“Vurdun len arkadaşını. Şimdi ya ben seni vuracağım ya da şansını deneyip kendi kendine çekeceksin tetiği”

Korkudan dilini ısırılmış ve ağzından kanlar akarak yerde yatan silahı kendi kafasına dayayıp tetiğe bastı.

Şahıs, ayağa kalktı. Kurpiyer yanına geldi:

“Amirim, nereden buldun bu safları, bütün akşam elleriyle 27’yi işaret edip durdular.”

Şahıs.

“Siktir et iki tinerci işte! Temizleyin burayı. Ben yukarı çıkıyorum!”

Asansör onuncu katı gösterdiğinde, kral dairesinin yanında nöbet tutan telsizli görevliler geçmekte olan amirlerini selamladılar. Kapı da nöbet tutmakta olan görevli amirine misafirin geldiğini söyleyip, kapıyı açtı.

İstanbul’un eşsiz gece boğaz manzarasını izlemekte olan kadın kapının açıldığını göründe soyunmaya başladı. Şahıs, kadının soyunmasını izledikten sonra yanına yaklaşan kadını belinden tutup yatağa attı. Kadının sol memesini emmeye başladı. Aklına durmadan kurpiyerin kendine söyledi sayı geliyordu, hemen ardından kapıdaki nöbetçinin “Misafir” deyişi... Kadın acı içinde bağırırken şahıs memeyi yutarcasına emiyordu ve aklında yalnızca kurpiyerin söylediği 27 sayısı vardı, meme ucu şahsın bademciklerine değiyordu ki kadın ittirmeye çalıştı, kadın büyük bir acıyla çığlık attığında göğsündeki silikon şahsın soluk borusunu çoktan doldurmuştu. Adam iki eliyle kendi boğazını tutarken, kadın avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Birkaç dakika sonra kadın bayılmış, şahıssa suratı mosmor yığılıp kalmıştı.

Ertesi gün, kafadarların irice olan tarafından öldürülmüş adamın yan sokağındaki bir yarı bodrum katta açık olan televizyonda “İstihbarat Teşkilatı’nda çalışan görevlilerden birinin ünlü bir mankenle kaldığı otel odasında ölü bulunduğu. Yaralı olan mankenin ise hastaneye kaldırıldığı...” haberi geçerken, yarı bodrumun bahçeye bakan odasında yalnız yatmakta olan bir çocuk, adamın öldürülmeden az önce elektrikler kesildiği için bilgisayara değil mum ışığında kâğıt üzerine yazıp 27 sıra numarasını verdiği çalışmasını okumaya çalışıyordu. Son cümleyi anlayamadı.

RULET

O güzel çocukluk uykusunda lezzetli kulak memelerini ısırmak için köşe kapmaca oynayan kör fareleri hiç görmemişti ve güne başladığı kahvaltısında her zaman iki çeşit peynir var olagelmişti.

“Olasılık” dedi, yalnızca öğrencilerin ve sinyal yapıp para toplayabilmiş alkoliklerin uğradığı meyhaneye buz istemek için girdiğinde kapıya en yakın masada yalnız oturan kasketli adam. Kapının gıcirtısı durdu ve herkesin bir anlığına sustu. Duyulan yalnızca “Olasılık”tı.

Öğleden sonra yaklaştığında gazetelere göz atmayı bitirmiş ve günlük film seansına başlamıştı. Filmlerin en sevdiği yönü onu farklı bir zamana taşımasıydı. Kendisini filmdeki karakterlerle özdeşleştirir; böylece geçmişinde hiç yaşamadığı duyguları yaşamaya çalışırdı. Ne zaman ki filmin final müziği çalmaya başlasın, hemen projeksiyonu kapatır ve kendini oyalayacak başka bir düşünce peşine düşerdi. Beş duyuyla algılanabilir olan bir isteğini karşılayamadığı hiçbir durumu yaşamamıştı. Bu yüzden açlığı, sefaleti anlatan filmleri yeğlerdi.

Doğruca meyhaneciye yürüdü. Yeniden homurdanmalar başla-
mıştı. Meyhaneci kendine doğru gelen bu genci iyice süzdü. Bu mey-
haneye gelenlerden farklı bir duruşu vardı ama onlara o kadar da uzak
değildi. Meyhanecinin karşısında durdu. “Buz var mı? Çok az olsa da
olur.” Kısa ve net istek karşısında bir süre duraksayan meyhaneci tezgâhın
hemen arkasındaki mutfâğa yöneldi. Alttan ve üstten boşlukları olan ve
itince ortadan açılan yaylı kapının alt tarafından meyhanecinin ayakları
gözüküyordu. Genç, ayak hareketlerinden içeride buz olduğunu ama alıp
alamayacağını kesin olmadığını çıkardı. Bu yüzden cebinde bol miktarda
bulunan bozuk paraları şakırdatmaya başladı.

Elinde kâğıt mendil paketinin içinde üç beş buzla meyhaneci
geldi. Bozuk parayı uzattı. Meyhaneci “Gerekmez” dedi. Kapıdan çıkar-
ken masada yalnız oturan kasketli adam kendi kendine söylenir gibi “Yüz-
de seksen üç nokta altı” dedi. Kapıyı kapadı ve doğruca eve yöneldi.

RETROSPEKTİF İNTROSPEKTİF

“-Hakkıdır hakkı tepen, caddesidir istiklal!” dedi biri, diğetine “Bu lanet yerden çıkalım” diye cevap verdi öbürü. Günlük toplumsal pankartlı eylemlerin biri yerine diğetine bırakıyor, eğlence ve tüketim kültürü bu merkezde işliyordu, günler ve geceler boyu... Olası bir devrim sonrası, olası devralınmış siyasal iktidarın öncekine benzer aktörlerinin ilk yasaklayacağı yer olması olası caddeden hızla uzaklaşıyorlardı. Yasakçı zihniyet de olumlu yönler bulabilenler içinse bugünden yasaklanması gereken bir caddeydi orası, tüketimdi her anlamda. Yürürken biri, diğetine doğru yaklaşırken aklımdan tüm yaşadıklarını birbirlerine aşk şiiri yazmak olarak özetliyordu. “Bu ne lan?” diye sordu diğeri. “Debelenmese bari denerken dede” diye cevap verdi biri. Zira alkolik bir yaşlı, tellerin üzerinden atlamaya çalışıyordu yasak bir bahçeye girmek için. “Dede” söylemi, ikisini de düşüncelere sevk etti zira artık genç olanlar Demokratik Almanya’dan sonra doğanlardı, oysa ikisi de Demokratik Almanya’dan sonra doğanlarla iletişim kuramıyordu. Bu düşünce diğetine göre solda yürüyeni

rahat bir koltukta uyumayı çekici hale getirmenin anahtarı olmuştu. Lakin günlerdir uyuyamıyordu. Yanında yürüyene dönüp, gözlerini gözlerine dikip: “Uyumak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir roman gibi kalleşmesine uykusuzluk.” dedi. Aylardır uyumayan diğerine göre sağda yürüyen “Yalvardık uykuya kuyusunda bize de yer versin diye o da dedi ki bize “yalan” ; biz sadece sadede geldik, “biz vardık!”. “Biz?” diye sordu soldaki. Tam sokağın köşesine gelmişlerdi, köşede karanlıkta beklemekte olan biri yanlarına yaklaştı. “Bir şeyler ister misiniz?” diye sordu. “Yok” dediler hep bir ağızdan; “Kolay gelsin!” sesi yankılandı boş sokaklarda sokak lambalarının aydınlattığı. Uzun bir süre sessizce yürüdüler. En sonunda deniz kokusu ve iç ferahlatan rüzgârı hissedilmeye başlandığında solda olan durarak : “ ‘biz’ için iki tür yalnızlık alt edilmeli biri duvar içi içsel, diğeri doku dışı dokunsall” dedi. Az önce gördükleri torbacıya kafayı takan sağdaki “Bir-birimizin kafasını kırmayı çok severiz, en azından devlet satmıyor kırmak için kullandığımız sözlerimizi!” diye karşılık verdi. “Maddegülün suçu ne?” diye sordu soldaki, ve sanırım “uyuşturucu, uyarıcı kullanıcılarını” kastediyordu. Sırtıtmıştı sorusunun akabinde. Buna karşın sağdaki daha da ciddileşerek “en nihayetinde her tüketilen illegal tüketim maddesi, bir gerillanın kafasına doğrudan mermi olarak gider ‘devletler’ kontrolünde” dedi. Çatalların koz geldiği saatlerde umutla korku arasında bir dudak fısıldadı geleceği henüz gelmekte olana... “Bir ben biz bin” dedi soldaki sağdakine. Ve karşılığı gecikmemişti sözün kapısına vardıklarında dışarıdan kulübe gibi gözükten tabelasız, ruhsatsız meyhaneye deniz kıyısında “ ‘biz’ her birinizin, her birimizin beynine sıkılan ‘kurşunuz’ ‘kurşundur!’” Bunu o kadar haykırarak söylemişti ki kapıda, bizim meyhane dediğimiz virane kulübedeki jankiler sarsılmıştı, gözlerini kapıya dikip bir süre izlemişlerdi girenleri. Bu izlenilme hissi söyle bir cümle kurdurdu soldakine “Tanrı bana çevrimdışı!” İşte, şimdi bir sessizliğe, bir aşinalığa yerini bırakmıştı; anlık bir hareket. Sessizlik, seslerin düzenin zeminine ustaca yerleşmişti. Kırık dökük kırmızı bir kasetçalardan müzik kulübeyi ve yakamozları dans ettiriyordu, bu meyhanede. Meyhanenin tek masasında karşılıklı oturanlardan biri diğerine denizin yüzeyini göstererek “Tanrıya aracısız referans vermek: dilin, ifade sınırlarının çizdiği anlam dünyasının sembollerle vahiylerin “dansettiği”ndeki yanlışlığıdır.” dedi bilgece. İçinden “Hassiktir lan ordan” demek isteyen diğeriyse jankilerle kasetçaların

arasını eliyle göstererek “Şoparlörden geliyor müzik” dedi. İçerisi yakılan sigaralar yüzünden feci duman altıydı. Biri diğerinden pencereyi açmasını istedi, eliyle dışarı ittirerek pencereyi açan, denizdeki gemiyi ve uçağın karanlıkta bir yanıp bir sönen ışığını göstererek “...ve oksijeni tatmak. dumansız hava sahasının pilotları ve pistteki görevlileri; kaç kez geçti hiç erken olmayan?” diye sordu.”Bir milimetrik göz hareketi değişimi bize nasıl hissettirir; göz kapakların ağırlığında geçen zaman, hayattan çalınca?” Uyanmış, sigara içmekte olan bir janki sohbe dahil olmak ister gibi “ ‘Kafamızdaki gürültü, yüreğimizdeki sessizliktir!’ damardan da geldiydik!” dedi, ve uyumaya devam etti. Masadakilerden pencereyi açan “Uyumsuzsal düşlerin sinsi gizleri uzlaşımsal değil, “zaman” dedi, gelişigüzel dizilen harflerin ne sesi vardı, sembolsüz?” diye sordu uçağı ve gemiyi işaret etmesinin eleştirildiğini düşünerek. Uyuyan jankiye bakan diğeriyse “ ayakta kalmak, hayatta kalmak mıdır?” diyerek soru silsilesini devam ettirdi. Uzun bir sessizlikten sonra sanki tekrar eder gibi bir diyalog gelişti masada oturanlar arasında:

- İki tür yalnızlık vardır: duvar içi içsel, doku dışı dokunsal.
- Hatırlamadığın şeyi unutmazsın!
- Hangi kapıyı çalsam karşımda buruk paradox!
- Ne böyle insanlı, ne de böyle insansız.
- Kendi içinde çelişen bir bütün halinde insanlığımız.
- Bir protoplazma halinde insanlığımız!”
- Medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar yani HUGO!

Kahkahalar yankılanmaya başlamıştı denizin yüzeyinde kulübeden yükselen anlamlı anlamsız seslerle.

- Bağlam kafa, bağlam vücutta bulunur!
- Muallimler, yeni embesil sizin eseriniz olacaktır.
- Arsız kalmış bir toplumun, sanat damarlarından biri atar demektir.

Kahkahalar bir süre sürdükten sonra, zihindeki ses “sonra” diyordu, bilmediği bir dilde. Açıklamaya girişti pencereyi açan: “ışıltili harflerin, göz kenarlarında parlayan yıldızların nesliyiz “vesselam” ve hakikaten “grubunun içinden konuşmamak” değil mi meselemiz ve göz kapaklarına düşen gölgelerin “sanki bir anlamı var” dediğini görür gibi olduk! “bir ben biz bin” ve ne denenebilir ki, harfleri sınır...” Cümleyi

tamamlamış gibi hissediyordu, anlaşıyordu, her ne kadar istemese de!

-Neden anlamdan ya da anlaşılmaktan kaçırıyorsun? N'oldu "herkesin farklıym dediği yerde, farklı olan nedir?" diye mi sordun? Kesin sen farklısın ve özelsin!

- Başkasıyla olan mesafe gözlerinle beynin arasındakinden daha yakınsa miyopsun demektir hayata ve hataya hipermetrop!

Açık saldırısına, bu kadar savunmasız bir cevap karşısında; saldırdığı avın hiçbir tepki vermemesine şaşan hayvan gibi donup kalmıştı. Bunu gören diğeri yüklenmeye devam etti:

-”Konvansiyon” neden saat daire, çember ya da küre ya çekirdek mükemmel değil de yer elması gibiyse Newton? Ya birileri “dünyanın merkezi bu yerelmasıdır” diyorsa...

-”Tarih, yaptıklarımızı yazıyor; yapmadıklarımızı değil, maalesef!”

- Yani “ördek vurulur!” diyorsun!

- O ne demek lan!

- Ördek vurulur, örnek baki kalır! tarih örnekleri yazar; örnek olmayanları değil; anti-kahramanlarla birlikte anti-azizleri de harcamıştır!

- Ördek nerden geldi?

- Atarilerde ördek vurma oyunu nasıl çalışıyordu? Uzaktan kumandası olmayan bazı tv’lerde bile çalışırdı, yani tv’nin yüzeyi nasıl algılıyordu? Zira biz silahı hep etkin düşündük; oysa zaafın ta kendisiydi. atariye bağlı silahın tetiğine basarsın tvden gelen ışınla silah ördeğin rengini algılar!

-Pavlov’un köpeği schrödinger’in kedisi olmasın yav!

İkisi de başını masaya gömmüş, birbirlerinin gözlerini görmeden sohbet etmeye devam ediyorlardı, uzaya yayılan bir ses olduğunu söylemek güçlü!

- Biz uyurken; daha çok kişi oluyoruz, içimizden horlayanı bir temizlese; ozon tabakasını bırakır; bir daha da içmezdi sigara, lanet olsun!

-”Hortlamak” nasıl bir yansıma; kulakta ya da “ortadontolojik” bir sorun yoksa; yay oksa?

Bir ağızdan duyulan ilk yanıt gelmişti akıllara, “Bir şeyler ister misiniz?” “Yok” diye gelişen diyalogtaydı sanırım ve “Hatırlamadığın şeyi

unutmazsın!” artık denmişti. “Şimdi artık geçmişimdir” demek için çok geçti! İki birden uyandılar; göz göze geldiklerinde ikisi de kafalarına doğrultulmuş bir silah düşündüler; “Bana yapmayın ona yapın!” düşünce-sine ise ikisi birlikte güldüler. Yine de ciddi olmak bir soruydu gülmekte; pencereyi açması artık önemli olmayan sordu:

-”Artık” sözcüğünün zamansal zıttı nedir? “bundan sonra hiç-bir zaman” mı? “Henüz” mü? Her zaman mı? Hiç bir zaman mı?

“ ‘biz’ her birinizin, her birimizin beynine sıkılan ‘kurşunuz’ ‘kurşundur!’” hatırlanmıştı kapıdan girişlerinde her ikisi tarafından, yine hep bir ağızdan, aynı anda dediler:

-“Hatırlamadığın şeyi unutmazsın!”

- Artık diyorsun ki æ: ayna, kağıdın kısa kenarına konduğunda 69, uzun kenarına konduğunda 96 gösterir!

-Anan da kaç an var? Geldim gördüm yedim!

- Bir çerçeve için kaç çevre var?

- Uykusorgul!

-Algimesaj!

-Anlatıaktarı!

- Vurguyargı

-Sorarsan Bağdat, sormazsan roma!

-Sakin gözüme “Sora sora Bağdat bulunur, tüm yollar Roma’ya çıkar.” çatalını sokmaya kalkışma zira, zihnimde “Çıldırıyor nöronlar roma’yı yakmadık diye!”

Yeniden git gide yabancılaşan sit-com kahkahaları duyulmaya başlandı, zihinlerde! Sessizlik geldiğinde, pencerenin açılmasını isteyen iradenin anlamsızlaştığı zihin, bir gereklilikten bahsetti:

-”Biz” için iki tür yalnızlık alt edilmeli biri duvar içi içsel, diğeri doku dışı dokunsal!

- Ben birley diyecektim!” Geçen gün Kadıköy-Pendik minibüsünde gördüm, minibüs iç yazısı olarak “No Women No Cry”...

- Biz sosyal ağın hızı için, çok yavaş; hayatın içre hızı için çok çabuk kalmaktayız!

-Demek ki “sosyal ağlar” “asosyal ağlamaz”mı!

- Hipermensup bir sürünün sürüngenleriydik o lunaparkta.

- Gergedanlar kovaladı gondolda salınmakta olan atlı karıncayı,

ata sarıldı, vahşet de bir tiyatro oyunuydu.

Bir yangın kokusunu, fırından yeni çıkmış ekmek kokusuyla karıştıran biri pekala o yangında ikisini de kurtarmak isterken birini feda eder. Bu virane kulübeyi de bir Hollywood filmi dekoru zannedebilir. Vahşet tiyatrosunda, bir anı anlatır geçmişin malzemesiyle oluşturulan kurgu bir şimdi de masada olmayan pencerenin olmadığı köşkte:

-Kopardı bağlarını, üzüntülerden şarap, gürültülerden bir bina yaptı harap; oysaki bir duvara yazdıydı: “ağır ağır gelen çapalamalar bu batıştan güneşe girmeye çalışan karşında sağır sağır giden kapalılar!”

İşte bu kapalı, bir oda ve ozon, o oda da tabakasını bıraktı, bir daha da sigara içmedi!

Sonunda, sessiz ve kimsesiz olduklarını anladıkları bu virane dünyada bir kıyıda ve köşede taşlarını sayarak satılan her parçanın bir anlam taşıdığı yüreklerde birbirine başka ne diyebilirlerdi ki şundan başka:

-Duygulara baka baka kör olduk be abi!

- Kör duygularla yattık, şaşı düşüncelerle kalktık!

- O ise hiç, o ise hep, o ise her, o ise en az bir, o ise ne, o ise o, 0 ise 1!

-Deniz at mı abi?

- En az iki kalbi olan canlı ya ahtapotdur ya da hamile... Yalnızca erili hamile kalabilen bir canlı olmasıyla deniz atı durumu değiştirmez.

-Bi kara gördüm sanki!

- Atlar!

- Mahlûk at!

- At bakmaya gitsek!

- Serzeniş, hezeyan, berhudar ve rencide... Mahşerin dört atı bunlar!

Dualarında dilek kipleri düştü ses kinsiz tekinsiz neden olumlu kullanılmaz zira “sembolikte reddedilen reelde geri gelir!” hiçsiz. Gitme dileği böyle düştü mahşerde, öyle değil miydi ki atlı olması için at olması gerekir! Penceresiz olan denizdeki dalgaların yavaşladığını hissettiği rüzgara doğru saldı sesini, bir kağıdın insan tenini yaralaması gibi keskinliğiyle:

- Hayatının bir cümle, bir söz, bir sahne ile değişebileceğini iddia edenler, hiç değişmeyeceğini düşündüklerine biat ediyorlardır.

- Sessiz bir sis, sessizlikte bir ses, klik; neler olmadı, bilinçdişi bunu yazdı, tarihselsizlik, grift!

- Sanki yarın hiç olmayacakmış gibi yaşayanlar “Istranca’ya kadar içiyorlar!”

- Recep siyonist bir insan!

-Kas yaparken göt çıkarmışsın abi

- İşte “rejim tehlikede” olunca göt-göbek çıktı...

Jankilerden biri uyandı ve bağırmaya başladı:

-Bana “hadi” deme!

Masada oturanlar bu bağırışın anlamını çözmeye çalışırken, hatırlamaya çalışıyorlardı son söylediklerini. “Hatırlamadığın şeyi unutmazsın!” yine yeniden yankılandı. Gülmek eylemi neden anlık olarak gerçekleşmeye başlar da bir türlü süregelen ve süregiden olamaz ki?

-“hadi hadi hadi hadi hadi hadi hadi” diye darlama makinesi icat etsek de içini boşaltsak şu ünlemin!

- Gelişine giderdi hep onu düşünmeyin diyen düşündüğünüzde onu bir dünlük yaşam içten bir buluş olsaydı diye esas olan!

Hayalleri çok oluyordu artık! Sanki hiç yürümediler, hiç bu meyhanede olmadılar, bu meyhane hiç olmadı, deniz kıyından ibaretti ve nedense anlam bir türlü yakalanmıyordu!

- Gönlümüzü açtık hayata, yalanı aldık, hiç tereddütsüz gittik peşinden hayallerin ve tahayyülde bir ses duyduk ve hiç ben olmadık biz!

- Yalnız türlerin hegemonyasında bir biz tutturmuşuz bende bin olan “çapalı karşıda” sessizlik orkestrasının zilleri olarak hayatta haytalar!

-Biraz daha okusak!

-Yedi ceddine okudun zaten!

“Gümbürt” diye bir ses geldi, ağır. “Sağır mısınız” dediler sığırlara. Ağır anladılar, oysa “biz kahır dediydik” diyorlardı etik yerine ahır zuhur edenler. O sese rağmen hala düşmedi gökten üç yıldız bir elma!

-Sezgisel ezgileri duyuyoruz! “delirium”dan muzdaribiz!

- Uzvuyla davranan umuduyla ağlar

Gece bir yandan esiyordu o pencerenin açıldığı denizde ruha sufle veren bilinç eşlik ediyordu ona. Zincirlerle yürüyorlardı beyindeki hücrelerine karanlık sessizler göz kapaklarından hallice nineler milim ellerinde “kay” bulurdu onu sisle. Zihinlerde dağıtan politik abluka hücre-

lerinize “bir ben biz bin’e “baktığın yerden gördüğüm kareyi kes!” derdik!
Yukardan kırılı yarıların altında yükselen öfkenin ifadesi olarak cereyan
eden ne de güzel der olmayana “ne derece yan!” Zaman geçti!

Allah Dresden’e hava saldırısı vermedi, Tesla Bobinini sararken
çift saatli olmayan aklın eleştirisi...

KÖPRÜDEN ÖNCE SON ÇIKIŞ

Gölgesini gördüğü son akşamı bazı şeylerin karışabileceğini bazı şeylerinse hiçbir temas olmaksızın öylece kaldıklarını düşündüğü akşam olarak hatırlıyordu. Gölgesinden önce yansımalarını kaybettiğinde yalnızca anlamlandırma çabasıyla dolaylı yaşadığı olayı çevresine nasıl anlatacağını kurguluyordu.

Vapur henüz hareket etmemişti. Alt kısımda, boğazı rahatça izleyebileceği bir pencere kenarına ilişmişti. Boğazın güzelliğinden çok; geçmişine dair düşünüyordu. Zihne bir düşüncenin nasıl gelip yerleştiğini ancak onu söküp atmak istediğinizde fark edilir ya ve bu aniden gelen istek onu boğaz manzarasından vapura binenlerle ilgilenmeye yöneltti. Nefesi bir anda çatalandı, kaçtığı boğaz manzarasına geri dönmek istediğinde bu çatal tüm vücudundaki hücrelere yayıldı. Boyu biraz uzamış mıydı? Yürüyüşü sanki üzerine oturmuş gibiydi. Üfleyince yıkılacak gibi olan duruşu yerini dimdik ayakta, darbelerle yıkılmayacak bir duruşa bırakmıştı. Gözleri, onlar hiç değişmemişti! Yutkunmaya çalıştı yutkunamadı.

-Konusacak mıyım? Ne diyeceğim? Kalkıp gitsem! Kesin selam verecek! Bu kadar yıldan sonra bir “Merhaba!” neden bu kadar zor?

Göz göze gelmişlerdi. Ne kadar umursamaz olsa da, bir eli vapurun deri görünümlü koltuğuna yapışmıştı. Yaklaştı, yaklaştı. Ve gözünün içine baka baka geçip gitti. Vapurun arka tarafına açılan kapıdan çıktı. Bunu unutmamıştı, o hep vapurun arka tarafında yerde oturarak gidiyordu. Özellikle de akşam vapurlarında.

Vapur hareket ettiğinde, dudaklarında bir tek soru vardı, başı hafif öne eğilmişti:

-Neden? Tanımamış olamaz... Bu kadar yıl! Her ne olursa olsun, gözünün içine bakıp bir tek söz söylememek için ben ona ne yaptım? Yıllarca verilen karşılıklı emek!

Sokak lambaları sokağı aydınlatmaya yetmese bile en azından kendilerini ve kedileri aydınlatıyordu. Sokağı yampiri koşarak geçen kendinin ardından yürümekte zorlanan bir çift oldukça sarhoş yol kat etmeye çalışmaktaydılar. Yan sokakta elinin içindeki kâğıt para ile paketi takas eden iki herif oldukça karanlıkta kalmaktaydılar. Kalabalık ve trafiğin gece geç saatlerde oldukça hızlı aktığı caddeyi arkalarında bırakmışlardı. Bu muhitte yere fırlatılmış esrar ve hap paketleri görmek mümkündü. Sola döndüklerinde sanki İstanbul boğazının bir göl gibi gözüktüğü açığı gibi sokak sona eriyordu, lakin bir sağa dönüş ve işte evlerin merdivenlerinden çıkıyorlardı. Bir an duraksadılar, göz göze geldiler.

-Nereden çıktı bu yavşak sırtışı?

Üç katlı cumbalı evin salonundaki duman dudak kenarındaki kasları gevşettiğinde, bu yavşak sırtışı unutmasına rağmen, vapurda içine oturan acı peşini bırakmıyordu. Yanında sarmaş dolaş eve geldiği insan hiçbir şey umurunda değilmiş gibi uflayıp pufleyen koltuğa fırlatılmış bir kıyafet gibi uzanıyordu. Yine de elinde sihirli değneği olan bir orkestra şefi gibi akşamı devam ettirmeye çalışıyordu, yolcu almak için ara ara duraksayan minibüs gibi yılları düşündükçe duraksıyordu.

Sabah uyandıığında dağılmış yatak, dolu bir kül tablası, ter kokularının karıştığı bir ten.

Evet, onu vapurda gördüğünden beri dört mevsim geçmişti. O kadar canını yakmıştı ki bir tek sözcüksüzlük! Kâğıdı aradı, kırılmış tabiri caizse parçalanmış sigaralardan bir miktar tütün çıkardı kâğıdın içine koy-

du. Sehpanın üzerindeki torbaya baktığında yalnızca tohumların kaldığını gördü. Dışarı çıkmak için sabırsızlanmasına rağmen, mobil aygıtından dün gece sanal âlemde ne saçmaladığını görmek istedi.

Evden hiç çıkamayan, dışarısının cehennem olduğunu düşündüğünde çıkmak da istemeyen, evde çoğalan bir güruh; kitaplar, müzik, az alkol dışında da çağın nimeti olarak anılan sanal âlemle de içli dışlıydılar. Bu ilgi, ifade imkânları dışında, öyle ya da böyle kendini ifade eden “sıradan ve sahici” sanal âlem yazarlarına gelince daha fazlaydı.

Bir fotoğrafta yan apartmanın süslemelerini, bir sokağın görünüşünü, alelade yazılmış birkaç cümleyi, söylemleri, ifadeleri hatta daha ileri gidilirse bir fatura numarasını içeren bir fotoğrafı –ki o fotoğraftan kimlik numarasına kadar bulunabilir- kendini farkında olmadan, kendi hikâyesini farkında olmadan iki anlamda da yazanlara rastlamak mümkündü sanal âlemde. Bunlar, biraz dışarı çıkamamaktan, biraz “sıradan ve sahici” insanlarla ilgilenmekten, biraz da “dikkat”ten dolayı görülebiliyordu, analize tabi tutulduğundaysa mistik sayılabilecek bazı müstesna bilgilerde çıkabiliyordu –ki bu bilgilerin çıktığı kaynağı ifade eden tarafından endişe verici addedilebiliyordu-. Yani neredeyse kurumlara kendilerini, kendi hikâyelerini alelade fişlettiriyordu.

Aile de bir kurum olarak karşı çıkılması gereken olarak hayatında yer alıyordu. Lakin nedense toplumsal meşruiyet bu kurumla cepheden, yalansız savaşmayı mümkün kılmıyordu. Karşı çıkmanın, yalansız, cepheden mücadele için duygularla yüzleşmek mi gerekiyordu? “Anlamazsın” derken açıkça gösteriyordu. Elinde tuttuğu şişe de anasının onun için asma yaprağından sıkıp çıkardığı su vardı. Bu şişeyi elinde tutan bileğine takılı kolyenin içinde ise “Oysaki onu oyuncakları olduğuna inandırmıştım” yazıyordu.

Evden çıkıp, bir sokağın sonu gibi gözükken iki apartmanın keşiştiği köşeye geldiğinde bileğinde kolyeyle apartmanın duvarına spreyle “Kafamızdaki gürültü, yüreğimizdeki sessizliktir” yazanları gördü, elindeki parayı demirli pencereden uzattı ve zımbalı kağıt paketi alıp eve dönmek üzereyken. Spreyi sokağa girmiş arabaya doğru fırlatan, demirli pencereden paketi alana bağırdı “At!”. Sprey, ekip otosunun önüne doğru yuvarlanmaya başladı. Ekip otosu, frene bastı. Elindeki paketi fırlatan, caddeye doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Bir fareyi kapana kısıtır-

mış gibi karşıdan gelen iki herifin arkasından az önce spreyi fırlatan, hiçbir şey olmamış gibi şemsiyesini yere tıklatarak elindeki telefonla yüksek sesle konuşarak heriflerin yanından geçip, paketi fırlatana:

-Ne kadar karışık buraları, bir türlü bulamadım. Seni de çıkartmış oldum provandan. Pardon, yönetmeni aradım tarif etmesi için de... Tamam, şimdi buluştum, kostümleri de ayarladım.

İki herifi ve sokağın köşesine gelen ekip otosunu orda bırakarak işlek caddeye doğru yürümeye başladılar.

-Kimsin?

-Yalnızca miyop ve astigmatım!

Biri daha vardı biri...

HEYULA

Bir heyula karşısında yedektekini vuracaktım gözleri parlamasaydı kedinin. Sanki bir cümle, bir harf özetleyecekmiş gibi alından akan teri hafif bir birlikle...

Ne sanmalıydık ki olumlu olsun bize anlattığı sanrının. Bu heyulanın bin bir parçasını bulduğumu zannettiğin insanların peşine düşüyorum, düpedüz tüm hayat hikayelerini okuyorum, yalnızca bir rötüş potansiyeli uğruna, sanki iki veya daha fazla insan arasında iletişim mümkünmüş gibi yaparak... Mümkün mü? Bir heyula karşısında vuracaktım gözleri parlamasaydı kedi. Neydi ki vurmak? Herhangi bir koşula bağlı olarak belli bir zaman diliminde gerçekleştirilebilecek lakin artık o zamanda diliminde gerçekleştirilemeyecek bir eylem olarak? Sahi “artık”ın zamansal olarak zıttı neydi? “Henüz mü?” “Bundan sonra hiçbir zaman mı?” “Hiçbir zaman mı? Her zaman mı?” Bir heyula karşısında vuracaktım kediyi. Eğer kendimi unutabilseydim... Bağırdı, “Şimdi artık geçmişinse hatırlamak için unutmam gerekir, hatırlayamadığın şeyi unutamazsın

da...” Bu “da” öyle bir yankılandı ki, yalnızca donmuş bir anda kendini yakalayan kedini izlerken o veya sen “da”lar kıyıya paralel uzanır”dedi. Bir heyula yanında yalnızca çok hissetmek hiçbir zaman bir olmadığını söylerdi birlikte olmanın. Bir yerde olmak neden zaman içerir? O yerde olmamak nasıl ve neden bir heyuladır, rüyalarında sevimsiz, sessiz konuşan bir kedinin...

PARALELİZE RÜZGARLARI ESTİĞİNDE TRAVMAYLA

Ne bir nefes ne de bir ses geliyordu güneş gözlükleri gözlerinin önüne düştüğünde. Alabildiğine sessizdi başlangıç diye bir belirli tanımladığımızda. Her adımda yalnızca akciğerlere dolan gaz karışımın burundan ve ağızdan dışarı çıkmasıyla oluşan sesi duymaya başlamıştık yani soluk. Renkler canlanmaya başladığında adımlar canlanıyordu, tabelalar, vitrinler... Her yerde bin görsel bir ifade anlatır gibiydi güneş gözlüklerinin arkasındaki gözün arkasındaki düşen sarı noktaya en az. Bir teknoloji dükkânının vitrininde gördü “Hat” yazısını, telefon hiç çalmıyordu oysa. Bir film afişine baktı akabinde “ırla” harf bireşimini gördü yalnızca filmin adında ve bir reklam afişi “madığın şeyi” yazıyordu o sarı noktaya ters. Tüm bir caddeyi yürüdüğünde nostaljik tramvayla, her nefes aldığı anda yükselen sesle biri seslendi caddenin sonundan başına “unutamazsın” dindedir.

Ne bir ışık ne bir renk geliyordu kulaklık kapadığında kulaklarını. Alabildiğine aydınlıktı başlangıç diye bir belirli tanımlandığımızda. Her

adımda yalnızca karanlıkta doğan bir ışığın ışığıyla oluşan yansımayı görmeye başlamıştık yani görüntü. Sesler canlanmaya başladığında adımlar canlanıyordu, insanlar, müzik kutuları, hoparlörler... Her yerde bin ses bir ifade anlatır gibiydi kulakların arkasındaki kulağın içindeki çekiç, örs, üzengiden geçen titreşime en az. Biri geçerken dedi “hat”, telefon hep çalıyordu oysa. Bir meczup bağırdı köpeğe Trakyalı “ırlama” ve kafasını çevirip sevgilisine biri “dığın şeyi” dedi ötekisi başkasına bakarak. Tüm bir caddeyi yürüdüğünde nostaljik tramvayla, her baktığında gördüğü görüntüyle biri gösterdi caddenin sonundan başına “unutamazsın” yazısını.

Başka bir adla uyandığı şehrin meydanında uçuşan, sararmış yapraklar ve henüz başlamamış olan yağmurun verdiği tedirginliği yaşayan kediler vardı. Sığınacak bir yer ve sığındıkları yerde ya rahat bir uyku ya da bu yerden gelişmekte olan olayları izlemek istiyorlardı. Şehrin ışıklarının bu kötürüm yandıkları saatlerde; tren garı, bekleme salonunda uyuyanları çıkartma görevini üstlenmiş görevlinin zalim sesiyle yankılanıyordu.

Uyandı. Hiç kimsenin adını bile bilmediği bu şehirde tahta döşemelerinin gıcırdamasıyla ünlü otel odasında uyandı, oda da bulunan bordo ve ağır perdelerle göz gezdirdikten sonra banyoya seğırtti. Aynaya bakmadan yüzünü yıkadıktan sonra doğrudan yatağa uzandı. Saatli maarif takvimini son gördüğü günü anımsamaya çalıştı ve aynayı yapan ustanın ve diğer herkesin aynaya baktıklarında kalan suretlerinin betimlendiği o mekanı...

Susadı. Bir yalnızlık perisinin ona seslenişini duydu. Periyi bir sinek gibi öldürme isteğiyle dolup taşıtı. Merdivenler, sarmal merdivenler... Yalnızca çıktı. Yürüdü, şehrin meydanı açık griden koyu griye doğru yol almıştı ve yağmurla ve havanın kararmasıyla ve onun yürümesiyle git gide kararıyordu. Bu şehrin ölüleri acaba ne kadardır uyumuyorlardı?

Sustu. Sonunda yıllar boyu hiç yakasını bırakmamış olan bu ses sustu. Senkron bir halde zihninde yankılanan müzik sustu. Peri sustu. Perdeler sustu. Kediler sustu. Görevli sustu. Başkası konuşmaya başladı. Ne yaşadığın bu zindan ne de hiç uyumadığın o yatak, ayna kadar anlamsız değil!

Bordo perde açıldığında pencerelerin açık olduğu yağmurun şiddetini iyice arttırdığını gördü. Çok uzakta iki kedi demir bir çöp kovasının altından şehri seyre dalmıştı. Neydi ve ne zamandır burada bu per-

denin arkasında hiç tanımadığı insanlara anlatabileceklerini anlatıyordu? Sonunda onun bu yalnızlığına ve başka bir adla uyanmasına yani hastalığına özenenlere şunu anlatmayı başarmıştı. Acılar, uzaktan görüldüğü gibi değildir!

Barda, müzik sesi oldukça yüksekti ve geçici duyma bozukluklarına dair bir uyarı da yapılmamıştı. Kalabalıktan dolayı içerde yürümek mümkün değildi. Bu şehir korsanların şehriydi! Şehrin meydanının hemen ilerisinde okyanusu iç denize bağlayan bir kanal mevcuttu. Bu kanalda artık hiç balık yaşamıyordu. Otelin hemen arkasında bulunan şehrin en yüksek noktasında kayalar ve bu kayaların üzerinde üşüyerek bir sonraki günü bekleyen iki adamın konuşması da şu cümleyi içeriyordu ve tüm bu cümleyi bize rüzgar iletti: “Ne zaman bir bütüne doğru yol olsam; o yoldan buldozerler geçiyor!”

Üst üste üç defa hapsirdi. Pencereyi kapadı, perdeyi kapadı, banyoda açık unuttuğu suyu kapadı. Kapıyı açtı!

Barmene doğru bir kart uzatıp:

“Burada olmanın bedeli nedir?” diye sordu!

“Zaman” diye cevap aldı!

Dans eden korsanlardan birine yaklaştı, omzuna dokundu, korsan onun gözlerinin içine baktığında öpüşen bir çifte bakıp, ona sarıldı. Ne olduğunu idrak etmekte güçlük çeken korsanın tek gözünden üç damla gözyaşı barın tahta döşemelerinin arasından yağmurdan kaçıp sığındığı yerde uyumakta olan kedinin gözlerine damladı. Kedi uyandı! Esnedi. Gerindi.

Yerle bir olmuş şehrin kalıntıları arasında lanet arayan biri vardı. Çok sinirliydi. Durmadan küfürler savurup o göz göze geldiği andaki yıkımı unutmaya çalışıyordu. Süsler ve vitrin ışıkları anlamsızdı. Göz kamaştırıcı ne varsa yalnızca kısmen aydınlatıyordu. Kötü kokan bu şehrin sokaklarında yürümekte olan binlerce on binlerce ve milyonlarca yarılı ruhun ancak yarısını sarabildiği tütünuyla selamlanışını izlemek onun için bir yıkımdı. İzlemek en son yapmak istediği eylemdi. Ne olursa olsun, başka bir adla uyandırdığı bu şehrin meydanında bir heykel, heykelin karşısında bir eczane bulunmamalıydı. İlaçlarını almayı unuttuğu bu eczane hiç bir zaman başka bir şehir olamadı ve ne de...

MİĞFER

Her birini tek tek incelerdi anların gökyüzündeki bulutları görebildiği tek katlı evinin penceresinden. Gökyüzündeki bulutları suluboya resmettiği resimleri bir gece sobada yakmıştı. Aklına takılan eksik bırakılmış bir cümle vardı: “Sen çok şeysin...” ve bir an “kapının kapandığı bir mekan”. Yıllarca bu “şey” yerine aklına gelenlerin tamamını yerleştirse de tatmin olacağı bir eşleşme bulamamıştı. Hatta bu oyun ya da hastalık o kadar derinleşmişti ki başkalarının “şey” sözcüğünü kullandıklarında kastettiği “şey” olarak kendini düşünür hale gelmişti. Tabii bu onun birileriyle iletişime geçtiği zamanlardı. Adı sıkça duyulan bir firmanın önemli olduğu düşünülen bir bölümünde iyi bir pozisyonda ofis işi yapmaktaydı. Bir gün sırt çantasını aldı ve yola çıktı. Hiç bilmediği anılarda hiç sahip olmadığı isimlerle dolaştı; karşısına çıkan koşulların içinde yaptığı tercihlerle ulaştığı her şeyden kaçmak için çıkmıştı yola. İsmi sorulsa her seferinde farklı cevap verir birbiriyle kesişmeyen farklı hayat hikayeleri anlatır; uykuya çekildiğinde ise en büyük korkusu sayıklamak olurdu. Bu

yol onu bu dağ başındaki tek katlı eve kadar getirmişti. Önceleri hayatta kalma mücadelesi onun anılarla ilgilenmesini engellemişti. Sabah erken kalkıyor bu terk edilmiş evi kendisine göre yaşanabilir hale getirmek için gün batana kadar çalışıyordu; sonraları özellikle de kış yaklaştıkça daha fazla kendisiyle ve anılarıyla ilgilenir buldu kendini. Şimdi tüm bu yanlış anlaşılmalara, tüm bu koşullanmalara, tüm bu yaşadığı mekanlara tek tek inceleme fırsatına sahipti. Bir tek sorunu halledemedi: “Gözlerini kapat-sa anlardaki mekanlar canlanıyor; gözlerini açık tutsa anlar mekanlarda var oluyor.” Binden fazla gökyüzü resmini bir gece yaktı. Gözlerini kör etmeyi düşündü; mekanların canlanacağından korktu. Uyudu; eksik bırakılanlar rüyalarında tamamlandı. Yine de hiç bir zaman eşleşmedi. Eksik bırakılanların artık zihnini meşgul etmediği yerde; anlarda spekülasyonlar oluşmaya başladı. Anılarına bakışında zaman sanki bir tüy gibi uçup gitti gökyüzüne ve yerini “şöyle yapsaydım, şöyle olurdu. Şöyle yaptım, şöyle oldu” lara bıraktı. İçinden çıkılamayacak akıl yürütmelere doğru yürüdü bu spekülasyonlar öyle ki gökyüzüne baktığı cama bir yağmur damlası vursa bilmem hangi anda gözlerinin dolmasına rağmen bir damla yaş ak-mamasından olabileceğini düşünür hale geldi. Sonları bu akıl yürütmeler spekülasyondan çok daha öteye gitti. Artık “düşündüğü anlar tamamen farklılaşmış diyebilmemiz için önceki halleriyle karşılaştırma yapabile-miz gerekliliği” tartışma dışı kalmıştı zira tek tek incelenecek anlar içinde anlar oluşmuş ve birbirlerini tutması imkansız hale gelmişti. Gökyüzün-deki bulutları göremediği an artık odak mümkün değildi ve bu duruma kısaca “ölüm” deniyordu. Her bir anın kendi kendine canlandığı an da diyebilirdik “oysa”:

Güneşin henüz doğmakta olduğu beton grisi şehrin silüetinin çok ötesinde zeminin altında birbirine eklemlenmiş boruların içerisinden hızla akmakta olan zaman; o, gözlerini ormanda kızıla çalan keresteler-den yapılmış kulübesinin ortasındaki masada uzanmış açmaya çalışırken beyaz örtü biçiminde ayağından baş ucuna kadar her yerini kaplamıştı.

Miğfer üreten bu fabrikada çalışmak ve makinenin metale miğ-fer şeklini vermesini izlemekten yorulmuştu. Kumsalda irili ufaklı kum tanelerinin avucunun içinden yeniden kumla karışmasını istiyordu.

Bu nehirde akarsuyun akış yönünün tersine doğru hareket et-mek isteyen balıklar vardı. Pençesi bu balıkların hiç birisine isabet etmi-yordu. Aslında o kovadaki balı istiyordu.

Öylesine büyük bir çığın altında kalma tehlikesini bir ağacın sık dalları sayesinde atlatmıştı. Yalnızca kendi küçük toprağında bir bitkinin topraktan çıkışını gün be gün gözlemlemek istiyordu.

Yatalak hasta kardeşine bakmak için çalışmak için çıktığı gecikmedi mahallesine hiç gecikmeden geliyordu. Oysa dünyada varlığını duyduğu lakin inanmakta güçlük çektiği başka diyarlara doğru yol almak istiyordu.

Sokaklar, kent o kadar büyük ve kalabalık ki; bu yerde kendini kaybettirmek o kadar kolay ki; hiç bir zaman fark edilmeyen o sürüyle birlikte koşuyordu. Hakikatte ise bir köyde biçilmiş rolüyle gün ışıdığıında uyanmak isterdi.

O kadar yalnız kalamıyordu ki; ne kendine ait bir zaman, ne de bir şey kalmıştı geriye.

O kadar yalnız kalmak istemiyordu ki; yalnız kalmamak adına saati durdurduğunda zamanın da durduğunu ispat ettiği hakkında konuşabilirdi herhangi biriyle.

“Tarifakunlarkıçığtopineğınbüköymıs” gibi bir ses yükseldi bir koşuştan.

Biri çevirdi dile “Tarih akarken, farklar -ki bunlar çığ gibi büyür- toplandığında büyük köy bir şehirmiş.”

Bir koşuldan seslendi biri anlayabilmek için diğerini “Ne kadar mesafe var istediğinle koşulun arasında?”

Diğeri seslendi ötekine “Ne kadar mesafe var iki farklı koşulda olanlar arasında?”

Öteki ses verdi “Anlayabilmek”

Öteki ses: “Fark”

Öteki “Tarih”

Tarifi imkansız “Koşul”

Mekansız koşu.

Geç kalınmış yol.

Süreç ve an.

Kesişmeyen.

Bağlantısız.

Bağ!

O değilse:

“Artık ya da elbet”

PERDELER AĞIR OLMAMIŞ MI?

- Perdeler ağır olmamış mı?
- Perdeler ağır ve lacivert.
- Ne zaman açılacak?
- Korkarım.

Bir öğleden sonra güneş, ağır mı ağır kızıl perdelerin arasından süzülerek tütsü ve mumlarla süslenmiş masadaki dumana ton katıyordu. Üzümler masada ve sehpalarda çukur tabaklara salkımlarıyla konulmuştu. Şarap kah kadehlerden kah şişelerden vücutlara damlamaktaydı. Kediler her zamankinden meraklı ve bir o kadar tedirgin vücutların hareketlerini izliyorlardı. Henüz gömleğini çıkarmamış biri şarabı şişeden, öpüşenlerden birinin köprücük kemiğinin oyuğuna çok yavaşça akıttı. Köprücük kemiğinden göğüs kafesine oradan kasıklara doğru aktı şarap, kırmızı. Öpüşenlerden bir başkası kalbinin tarafındaki memesini tam omuz ucuna değdirerek akan şaraptan bir yudum aldıktan sonra köprücük kemiği oyuğunda şarap olan vücudun sırtını ensesini ve omurlarını öperken, öpü-

şenlerden diğeri bir eliyle temasa yeni başlamış arkadaşın uyluk kemiğini aşığıdan yukarı yavaş yavaş sıkarak kendilerine doğru çekmekteydi; bu esnada henüz gömleğini çıkarmamış ve elinde şarap şişesi oalana arkadan yaklaşan bir elini beline doladıktan sonra alnından bir üzüm salkımını ağzına doğru uzattı; henüz boşalmış olan bir başkası uzatılan salkımdan dudak dudağa yemek için yetiştirdi, salondaki kanepede birbirleriyle sarmaş dolaş bir kalabalığı orada bırakarak ve bir anlamda diğer kalabalıkla ilişkilendirerek. Kitaplıklardaki toz ve bu tozdaki kedilerin pati izleri; müzik, tütsüden ve mumdan yayılan duman; bu dumana ton veren güneş ışığı, bir adımı bekleyen gelecek sanki o an her birinin üzerinde yayılıyordu. Ter, hareketten yumuşamış hassas deriler, yarı açık gözler, akan şarap ve hayat veren üzüm... Mesafeler yok olmayacak kadar var olabildikleri bir öğleden sonra güneş kadar ay ışığını da hak ediyordu.

Lacivert perdeden sızan sahne ışığı onları hiç olmadıkları kadar mükemmel ve muhteşem gösteriyordu. Ne bir yardıma muhtaç ne de yardım isteyebilecek bir ruhun bulunduğu koşulda var olabilecek kadar alçalmış. Bu sahnede her biri bir diğerinin bir diğeri ötekinin, öteki berikinin sahibiydi. Yalnızlıklarının yalnızca birbirlerine karşı kırılmış halleri olarak... Ben ve yalnızca iki benin bir ihtimal olarak söylediği biz ve onlar yani geri kalanlar olarak bölünmüş olduğu kadar bir başkası tarafından görüldüğü halle kendisinin hayal ettiği hal arasındaki uçurum kadar paralel bir biçimde paylaşıyorlardı sırlarını kapalı kapılar, dört duvarlar, sınırlar ve dışlamalar altında. Her ne kadar çoğunluğun böyle oluşu ve bu çoğunluğun dışında olanları kurgulamak bir inkara, bir hasta oluşa, bir “olan öyle değil” itirazına yol açsa da; bu oluş en nihayetinde çoğunluğun bir papağan gibi tekrarladığı “ben” ve ona dair olanların kutsandığı, önemsendiği, var edildiği, doyurulduğu ve tam da bu isteklerin karşılanmadığı yerde aslında, hakikaten, oysa bu kutsamanın, önemsemenin, var olmanın, doyumun bir “sorun” olarak ve koşulların sonucu olarak bu “ben”in dışında konumlandırılmasının hazinliğinden daha fazla yüzleşme içeren bir eyleme yol açıyordu. Günlerce, haftalarca, aylarca ve yıllarca yalnızlığın birbirlerine karşı kırılmış halleri olarak tartışıyorlar, birbirlerine bağıyorlar, birbirlerini kısıtlıyorlar, birbirlerine saldırıyorlar... Tabii ki yalnızca bunlar değil, sarılıyorlar, bir papatyanın sarısını paylaşıyorlar anlar ve anılar gibi... “Yürü ya kulum” sesi de bir yerde eşlik ediyor bu

sahne de lacivert perdenin ışık sızdırdığı...

-Var olup da bulamadığın bir şey var mı?

-Yok. Var olduğunu hissettiğim lakin bulamadığım ve adlandıramadığım basit bir “şey” var?

-Neden “basit” dedin?

-Perdeyi hareket ettirebilecek düşey hareketi yatay hareketi çeviren Da Vinci icadı gibi... Karışık duran lakin...

-Perde gibi?

-Ateş gibi!

-Günlerdir, haftalardır, aylardır, yıllardır “Unutma!” denilip de “Unutulmuş olan!”

-Bir de hatırlayabilsem!

-Nereden tanıyorsun?

-Onları mı bizi mi?

İDAMIN YA DA İNTİHARIN UZUN OLMAYAN TASVİRİ

Kör karanlık. Soluk alıp vermekten mi soğuk havadan mı belli olmayan buharlaşmış camlar. Elini yatağın yakınındaki sehpa uzatmaya çalışıyor, çalıştım.

DİK

Babam hep derdi ki “Bir iş için bir alet!”. “Ne kadar karmaşık; o kadar sorun!” olduğunu ise yıllar sonra verdiğim bir konferansta anlamıştım. Bazı şeyleri anlamak bir an bazısı içinse bir ömür olduğunu bile anlamak zorunda oluşumuz ne büyük problemdi benim için... Artık değil! Keşke tüm soru ve sorunlarımı babamın yöntemiyle halletseydim ya da halledebilseydim; lakin bu tanıdık gelme problemi bana hatırlayamadığım şeyleri unutamama probleminden çok daha ağır gelmişti. Bu bir çeşit dejavu hastalığına ne zaman ve neden tutulmuştum? Bu sorunun cevabının hatırlayamayabile tercih ederdim bu tanıdık gelme problemine...

Bir çukura hani yalnızca bilyelerin düşebileceği kadar küçük bir çukura bir ayağımın topuk kısmı düşmüştü... En doğru şekilde anlatabilmemin koşuluysa bu anı zira Akhilleus’u tanıdığını iddia ettiğinde tımarhanenin yolunu tutmuştu ve yine birilerin tanıdık gelmesi olayının başladığı yer olarak bu çukuru hatırlıyordu. Bu acıyı unutmamıştı en azından!

Bir bardaydı ve dışarıda sağanak bir yağmur; masalar meşe; fıçılar metal yuvarlanıyordu. Barın karanlık, gözükmeyen masalarının birinde bir kadın öyle bir gülüyordu ki; sanki şakaklarında ve hatta çenesi istemsizce ona eşlik ediyordu. O sesi; o gülüşün tonunu o kadar tanıyordu ki; önceleri dinlediği müzisyenlere benzetti, sonra sevgililerine, sonra akrabalarına sonra en son konuştuğu insanlara bir türlü bulamadı. Karanlığa doğru yürüyüp o masaya oturup sorsa belki de hiç tetiklenmeyecekti bu “tanıdık gelme” hastalığı... O ise boş sokaklara ıslak kaldırım taşlarına basa basa yürüdü hatırlamaya çalışarak. Bir gece uykuya dalmadan o sesin sahibini çocukluğunda anlatılmış bir masaldaki cadıya benzeterek uyandı, neredeyse altına edecekti.

Ne zaman ve nasıl gerçekleşti, sormadı fakat mutfaktaki musluğu açık bırakmıştı.

Bir salıncakta farklı zamanlarda kaç farklı aşk yaşanabilirdi ki? Onun için ölebileceğini kendisine binlerce defa ona ise hiç söylememişti. Bir an için gözlerini kapatmak istedi; öylece mavi fonda akan bulutlar kadar yumuşak ve hafif olmayı. Lanet bir martı bağırmasaydı belki gözlerini hiç açmayacaktı ve huzur dolu, inandığı, inanmak istediği hayatına öylesine bağlanmış bir biçimde devam edecekti göz kapaklarında. O martı sesine gözünü açtığına o kadar pişman olmasına sebep olan olaysa; tam da onun uğruna ölebileceği insanın kendisine önemli bir şey anlatmaya başlamasıyla tetiklenmişti. Hiç dinlemediği şey o kadar net hatırlamasına hala anlam veremiyordu: “Bir pazar günüydü, sıkılmıştı. O oyuncak ayıyı neden böyle bir şeye alet ettiğini hiç anlamamıştı. Yaşlı komşularının kapısına oyuncak ayıyı yerleştirip, zile basıp kaçtığını anlatıyordu. Kapıyı yaşlı adam açtığında; ayıyı yavaşça misinayla yukarı doğru çekmişti ve oyuncak ayının altında bozuk para kendini görünür kılmıştı. Tam da yaşlı adamı apartmanın güvenlik kamerasından izlerken; metal bir şey parladı ve yaşlı adam oyuncak ayının boynundan tuttuğu gibi misinayı makasla kesti.” Bu kaçınıcı anlatışıydı bu hikayeyi “Eli ayağı tutulmuştu ve bir süre kekelemişti.” İşte o metal şey parlamadan çok önce o martı bağırmasaydı da göz kapaklarını açıp o yanlarından geçeni yıllar önce parkta salıncakta sallanan komşu çocuğunu ittirdiği için kendisini döven yaşlı adama benzetip onun arkasından bakarken üzerinde koyu kahverengi montuyla eski sevgilisine fiziksel olarak çok benzeyen biri geçmeseydi de yanında bu-

lunduğu onun uğruna ölebileceği insan kıskançlık krizine girip kendisini terk etmeseydi

O bankın ve çınar ağacının bulunduğu sokakta oturduğundan, o gün gördüğü kahverengi montlu insanı zamanla yeniden ve yeniden gördükçe o kadar eski sevgilisine benzetti ki bir süre sonra “O olmadığından emin olduğunda” eski sevgilisinin bir yerden, daha onla tanışmadan çok önceleri, yeniyetme dönemlerinde bir komşu çocuğuna çok benzediğini fark etti... Çok tanıdık gelmişti. Özellikle de teni, terinin kokusu. O kadar yıl boyunca yalnızca bunu mu aramıştı onda ve o hiç sevmediği koyu kahverengi montunda? Artık hepsini geride bırakıp; sonbahardaki yaprakları işçiler süpürmeye başladığında, atkısını boynuna dolayıp yürümeye başladığında tamamı son bulmuştu sandıydı.

Bir fırına doğru yöneldi; iki tane kaşarlı poğaçaya yiyecek ve eve gidip tüm pencereleri açacak, çarşafı değiştirecek, onun ve komşunun çocuğunun o esmer yüzünü unutacak. Kıskançlıkla yüzleşecek ve hiç bir şeye sığınmadan ne sigara ne alkol ne de bir dost; yeniden ve yeniden bir yerlerden başlayacak, hobiler edinecek, dünyayı değiştirmek için mücadele edecek; hem iyi bir insan olarak ölecek hem de dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye çalışarak yaşayacak. Evine yeni bir hava katmak için posterler satın aldı; dört posteri ustalıklı seçti yalnızca birini oradaki tezgahtara bıraktı. Bırakmaz olaydı! Eve geldikten sonra hepsini özenle duvarlara astı.

Son astığı posterde kaldırım taşlarının üzerinde yürümeye çalışan bir kaplumbağa bulunuyordu. İki kaplumbağa birbirine ne kadar benzeyebilir bilinmez; lakin bu kaplumbağa ona altın sarısı buğday tarlasında köydeki diğer çocuklarla eziyet ettiği kaplumbağa kadar tanıdık gelmişti. İlk sigarasını bu tarlada içmişti; arkadaşı dedesinden çalıp getirmişti ve sigarayı bırakalı üç yıl olmasına rağmen bu kaplumbağa yüzünden evinde o an tütün bulursa hemen ateşle kavuşturacaktı. Bir an aklına çocukluktan kalan eşyalarını biriktirdiği kutu kaldı artık yalnızca bir müzede ve belki de kendisi gibi arşivciler de bulunabilecek dolu “Birinci Sigarası” paketi geldi. “Daha neler” diye geçirdi içinden... Artık sormadan duramıyordu, “Neden tanıdık geliyordu?” İstemsizce kutuyu açtı, Birinci sigarası paketinden bir dal alıp yaktı; tütün o kadar kurumuştu ki; öksürük krizine tutuldu. Kaplumbağanın derisinin gözenekleri; kabuğunun üzerindeki şe-

killer gözünün önünden gitmiyordu. Sanki biri o kaplumbağayı kaldırım taşlarının üzerinde fotoğraflamıştı hatta posterin montaj olduğunu bile düşünmeye başlamıştı. Öksürüğü geçince biraz toparlandı; posteri yakmak istedi, kendine yakıştıramadı. Ertesi gün iade edecekti ve bu geceyi de bir arkadaşının evinde geçirecekti, bu konuyu da açmamaya kararlıydı.

Sokağa çıktı, en son otobüse yetişip arkadaşının semtine doğru yol aldı. Otobüste çevresinde oturanları hep bir yerlerden tanıyor gibiydi. Rüyada olduğunu düşündü. Hatta bu rüyanın ne zaman başladığını kestirmeye çalışıyordu. “Belki de bir sebepten hastanedeyim ve zihnim bu tür oyunlar oynuyor kendine.” diye söylendi. Yanındaki adam usulca koluna dokundu; irkilerek aniden adamın yüzüne baktı ve aklındaki tek ihtimalin karşılık bulmasını diledi. Adamın, apartmana yeni taşınan komşularının sık ziyarete gelen akrabası olduğunu söylemesi. Maalesef adam kendisine telefonun uzun süredir çaldığını söyledi. Yeniden çalmaya başladığında telefonunu açtı. Arkadaşı ona bir sürprizinin olduğunu ve çok uzun zamandır görmediği bir arkadaşının yanında olduğunu ve tahminlerini sıralasa bile bu tahminlerin içerisinde onun yer almayacağı konusunda iddialaştıklarını ve ondan gelene kadar aklına düşenleri not etmesini rica etti. Yalnızca “Tamam” diyebildi ve telefonu kapattı. Otobüsten bir an önce inmek istedi. Artık istemsizce, eksik bırakılmış bir cümle içinde bulunabilecek sıfatları sıralıyordu. Henüz bir durak bile geçmeden bu sayı yirmiye ulaştı ve ineceği durağa kadar yaklaşık dört yüz isim sıraladı. Otobüs yolculuğu yaklaşık yarım saat kadar sürdü. Elindeki bu listeyi arkadaşına gösterip göstermeyeceğini düşünmeye başladı; kendisi için endişelenmesi şu an son isteyeceği şeydi. Bu konuyu açmamaya kararlı olduğundan onun da onlara sürpriz olarak bir şaka hazırladığını söylebileceğine karar kılarak zili çaldı. Kapıyı, esmer, kumral saçlı ve göz altları kahverengi mor arası ve ela gözlü biri kızıl elbisesiyle açtı. “Merhaba” dedi. İlginç olan şu ki ikisi de şaşırılmıştı. Henüz içeriye geçmişken arkadaşısı koridorda belirdi. “Çok merak ediyorum liste yapabildin mi ve listede var mı Gizem?” “Gizem mi?” diye geçirdi içinden. Bir taraftan o kadar tanıdık geliyordu, öbür taraftan o kadar emindi ki tanımadığına... Gizem de şaşkın şaşkın bakıyordu. Arkadaşı Gizem’e bakarak “N’oldu?” diye sordu. Gizem “Bu, o değil” diyebildi. Arkadaşı bir kahkaha attı: “Nasıl olur ya? Sen demedin mi ilkokulda 5-B sınıfındaydık ikimizde” Tek

kelimeyle şok olmuştu nereden tanıdık geldiğini hatırlamıştı; ilkokulda hiç konuşmadığı, arada saat onda gelen simit sandığı başında karşılaştığı 5-B sınıfındaki Gizem’di.” Gizem’e bakıp gülümseyerek, arkasına 5-D sınıfında okuduğunu belirtti. İşin ilginç o akşam o kadar rahat bir uyku çekti ki Gizem’in yanı başında; zira ilk defa birine tanıdık gelmişti; üstüne üstük kendisi sanılan kişiyle adlarının ve soyadlarının tutması ilkokuldayken bir alay konusu olmasına rağmen... Kahvaltı sofrası belki onun için yeni bir hayatın başlangıcı olacaktı keşke masanın üstüne serilen gazete kendisiyle aynı ada ve soyada sahip birinin trafik kazasında ölüm haberine gözü çarptığı anda Gizem’in telefonu çalmasaydı ve ona babaannesinin ölüm haberi gelmeseydi. Çayında aldığı yudum boğazında düğümlendi ve bu his ona o kadar tanıdık geldi ki sanki daha önce rüyasında görmüştü...

Eve gitmek istemedi; çok uzun zamandır uğramadığı meyhaneye doğru yollandı. Masalarda oturanlar sanki bir akraba düğününe gelmiş gibiydiler. Kendisine en yakın oturan bir defa tanışıp adını unuttuğu uzaktan akrabasıydı, en azından ona göre... İsmi soramazdı! Herkes birbiriy-le o kadar çok konuşuyordu ki; bir an öyle bir sessizlik oldu ki ve tam o anda karşı sandalyede kimse oturmamasına rağmen konuştuğu duyuldu “Nereden tanıyorum?”. Meyhanedeki tüm bakışlar ona yöneldi ve ona bu an çok tanıdık geldi; çocukluğunda çok sevdiği pelüş fil aklına geldi. Artık ona bazı anlar tanıdık geliyordu.

Eve çok geç vardı. Anahtarı her zaman koyduğu cebine elini attığında; anahtarın orada olmadığını anladı. Anahtarı tekrar Gizem’le görüşebilmek için onun çantasına koyduğunu hatırladı. Paspasın ıslak olduğunu gördüğünde mutfaktaki açık musluğu ve hikayemin tanıdık geldiğini hatırladı.

O

Her birini tek tek incelerdi anların gökyüzündeki bulutları görebildiği tek katlı evinin penceresinden. Gökyüzündeki bulutları suluboya resmettiği resimleri bir gece sobada yakmıştı. Aklına takılan eksik bırakılmış bir cümle vardı: “Sen çok şeysin...” ve bir an “kapının kapandığı bir mekan”. Yıllarca bu “şey” yerine aklına gelenlerin tamamını yerleştirse de tatmin olacağı bir eşleşme bulamamıştı. Hatta bu oyun ya da hastalık o kadar derinleşmişti ki başkalarının “şey” sözcüğünü kullandıklarında kastettiği “şey” olarak kendini düşünür hale gelmişti. Tabii bu onun birileriyle iletişime geçtiği zamanlardı. Adı sıkça duyulan bir firmanın önemli olduğu düşünülen bir bölümünde iyi bir pozisyonda ofis işi yapmaktaydı. Bir gün sırt çantasını aldı ve yola çıktı. Hiç bilmediği anılarda hiç sahip olmadığı isimlerle dolaştı; karşısına çıkan koşulların içinde yaptığı tercihlerle ulaştığı her şeyden kaçmak için çıkmıştı yola. İsmi sorulsa her seferinde farklı cevap verir birbiriyle kesişmeyen farklı hayat hikayeleri anlatır; uykuya çekildiğinde ise en büyük korkusu sayıklamak olurdu. Bu

yol onu bu dağ başındaki tek katlı eve kadar getirmişti. Önceleri hayatta kalma mücadelesi onun anılarla ilgilenmesini engellemişti. Sabah erken kalkıyor bu terk edilmiş evi kendisine göre yaşanabilir hale getirmek için gün batana kadar çalışıyordu; sonraları özellikle de kış yaklařtıķça daha fazla kendisiyle ve anılarıyla ilgilenir buldu kendini. şimdi tüm bu yanlış anlaşılmaları, tüm bu koşullanmaları, tüm bu yaşadığı mekanları tek tek inceleme fırsatına sahipti. Bir tek sorunu halledemedi: “Gözlerini kapat-sa anlardaki mekanlar canlanıyor; gözlerini açık tutsa anlar mekanlarda var oluyor.” Binden fazla gökyüzü resmini bir gece yaktı. Gözlerini kör etmeyi düşündü; mekanların canlanacağından korktu. Uyudu; eksik bırakılanlar rüyalarında tamamlandı. Yine de hiç bir zaman eşleşmedi. Eksik bırakılanların artık zihnini meşgul etmediği yerde; anlarda spekülasyonlar oluşmaya başladı. Anılarına bakışında zaman sanki bir tüy gibi uçup gitti gökyüzüne ve yerini “şöyle yapsaydım, şöyle olurdu. şöyle yaptım, şöyle oldu” lara bıraktı. İçinden çıkılamayacak akıl yürütmelere doğru yürüdü bu spekülasyonlar öyle ki gökyüzüne baktığı cama bir yağmur damlası vursa bilmem hangi anda gözlerinin dolmasına rağmen bir damla yaş akmamasından olabileceğini düşünür hale geldi. Sonları bu akıl yürütmeler spekülasyondan çok daha öteye gitti. Artık “düşündüğü anlar tamamen farklılaşmış diyebilmemiz için önceki halleriyle karşılaştırma yapabilmemiz gerekliliği” tartışma dışı kalmıştı zira tek tek incelenecek anlar içinde anlar oluşmuş ve birbirlerini tutması imkansız hale gelmişti. Gökyüzündeki bulutları göremediği an artık odak mümkün değildi ve bu duruma kısaca “ölüm” deniyordu. Her bir anın kendi kendine canlandığı an da diyebilirdik “oysa”:

KAYIK

Kafası kıyak bir kayıktaydı.

“-Yaşama sevincimi kaybediyorum.” diye seslendi uzaktan bir ihtiyar elindeki feneri göğe sallayarak sanki yıldızlara bir sinyal yapacak gibiydi gözyaşları.

Ne denizin sesi ne de inceden esintiyle ürperti, mavi bir göğ kanatlarını çırpışını anlatamadı bir kuşun heyecanını o gökyüzünde beliren aya.

Kayık sallandıkça neredeyse suya degecek kadar yüzü yakındı yüzeye.

“Peki neden her bahar bir tılsım gelir bulurdu ki onu?”

“Bu oldukça alengirli bir hikaye evlat!” dedi Balıkçı Baba.

“Anlatsana, sabah olana çok var daha!”

“Nereden başlayacağımı kestiremiyorum” dedi sakalları yeni beyazlamış; dişleri tütünden sararmış balıkçı baba.

“Çok gençti, yerde bir çok anahtar bulmuştu. Hepsini bir zincirle bağlayıp her bulduğu anahtarı da bu zincire eklemeye başlamıştı.”

Kayık kıyıdan uzaklaşınca ihtiyar feneri söndürdü ve çok uzaklardan şu dizeler duyuldu:

“Ne zaman bir kuyuya insem dipsiz.

Yerde bir anahtar buluyorum sahihsiz”

Dalga kayığı salladığından yüzüne deniz suyu çarpmıştı o yüzden bu “buluyorum”u “buluyordum” olarak duydu. İhtiyar karanlığın içinden yürüyüp gitti. Bir çöp kovası devrildi ve kediler kavga ederek ihtiyarın tam aksi yönünde ilerleyip gittiler.

Keşke karanlıkta kaybolup gitmeseydi de size ihtiyarı tasvir edebilseydim!

Kıyıdaki tek tük ışıklar kaybolmaya başladığında burasının bir balıkçı köyünden daha fazlası olduğunu anlıyordunuz.

“Şimdi, nereden başlarsam başlayayım bir yılanın kuyruğunu yemeye başlaması gibi desem değil iki ucu boklu değnek desem değil.. Her neyse bu yerde bulunduğu ve zincire taktığı anahtarları her gün özenle siler, temizler ve bir masaya oturduğunda masaya güzelce yerleştirirdi. Anahtarlarıyla o kadar yakından ilgilenirdi ki şöyle bir hikaye rivayet edilirdi. Bir gün bir banka oturmuş; elinde ispirto ve pamukla öyle bir temizlemeye başlamış ki karşıdaki apartmanın dördüncü katından zihinsel engelli bir çocuk beton zemine düşmüş ve bizim ihtiyar tam önünde gerçekleşmesine rağmen bu olayı görmemiş...”

“Adı neydi baba?”

“Adını bilenlerin tamamı ölmüş.”

Eğer bir defa kayıktan atlayabilme şansı olduysa o an tam olarak şimdiydi. Ben bu hikayeyi size bir tanrı gibi anlatmıyorum o da atlamadığından ‘Kıyıda olduğu geceler şarap içerken kayıkta olmayı istediğini, kayıktayken ise kıyıda şarap içmeyi istediğini’ düşünmüyor olacaktı. Maalesef atlamamıştı!

Balıkçı baba devam etti: “Bu tamamen neyle nasıl ne zaman karşılaşıldığıyla ilgili sanırsam. Anahtardan önce çok iyi bir yaşamı olduğu söylenirdi. Ben çocuktum o zamanlar; lakin hatırladığım bizim mahalleye ilk meşin topu onun getirdiği ve kırdığımız tüm camları geri taktırdığıydı. Gocuk giyerdi. Neyse... Bana neden baba dediklerini biliyor muydun?”

“Evet dinlemiştim. Şey... kızın...”

“Evet, Güzel’i kaybettik. Öyle bir göçtüm ki, enkaz gibiydim. Günler birbirini kovaladı eşime sarılamaz oldum. Boşandık. Sahildeki meyhaneden çıkmıyordum. Rakıyı ilk yudumladığımda okurdum. Okumak derken sövmekten bahsediyorum. Kimse ilişmezdi.”

“Şarap içecek misin baba?”

“İçerim bir yudum. Sağolasın. Neyse... Onu çok sevmiştim. Bütün kasaba öyle bir çalkalanmıştı ki onu kaçırdığımda... Kilometrelerce ele yürümüştük. Tabanlarımız acıdıkça geçmişimiz ardımızda bir geleceğe doğru açılıyorduk. Uzakta çok büyük bir ağaç gördük yada bize o kadar büyük gelmişti ki sonradan yani bizim kızın... Neyse o kadar da büyük değilmiş o ağaç. Neyse... Gölgesine oturduk yan yana, elimi aldı kalbine koydu. ‘Çocuğumuz olacak’ Heyecandan titremeye başlamıştım. ‘Sakın titreme, ne şimdi ne de hiç bir zaman’ Daha sonra bu ses aklımdan hiç çıkmayacaktı. Neyse... Seviştik hemen oracıkta, titremedim. Bir daha... Ta ki o ana kadar... Neyse işte biliyorsun... Gözleri ıslı ıslıydı. Güneş gibi parlardı. Adını Güzel koyduyduk. Neşe içinde kahkahalar atardı bir koltuktan koltuğa doğru koşarken... “

Balıkçı baba ağlamaya başlamıştı. Bir süre hıçkırdıktan sonra durdu; derin bir soluk aldı. Yüzünde bir tebessüm devam etti.

“İşte sonra bu sol kolum ta ki o akşama kadar hep titredi. Hiç aklımdan çıkmaz. Düğünümüzde, babam ona babasından kalan saati koluma taktı ve dedi ki ‘Oğlum, benim emeğimden başka birikimim olmadı, bu saatte sana geldiğin yeri hiç unutturmasın pırıl pırıl güneş gibi ekinlerin üzerindeki terimizden geldin ananla ikimizin; sana düğününde hanlar hamamlar vermek isterdim. Ancak elimde kalan bu saat.’ Neyse... O zamanlar emlakçılık yapıyorum. Eşim de memur. Bizim kıza baldız bakıyor. Baldızın da çocuğu var. Dörtte okuldan çıkıyor onu almaya gidiyor. Bizimkisi henüz okula gitmiyor. Dedim ya öyle bir neşesi var ki oradan oraya zıplıyor ev içinde. Neyse... Ben mi eşim mi baldız mı bilmiyorum pencereyi açık bırakmışız. Normalde eşim beş gibi işten geliyor ben dört gibi eve gidiyorum ve bir saat Güzel’e bakıyorum. O günde bir daire satacağım bizim evin tam karşısında. Çok da iyi kazanacağım. Güzel’i, denize götürmek istiyorum. Ben çocukken hiç yüzemedim, hep içimde kalmıştır. Çocuğum doya oya kumla oynasın, denize atlasın istiyorum.”

İlerdeki bir koyu işaret ederek devam etti. “Cebinde parası olanların girebildiği şu hotelin plajına gideceğiz” diye düşünüyorum. Başka yerler hep taşlık. Neyse... Baldız evden çıkmış. Güzel uyanmış. Açık pencereden bana bakıyor. Ben de satacağım evin balkonundayım. Evin nasıl güneş aldığını anlatıyorum. Kafamı bir çevirdim. Güzel pervazda. İşte o an sol elim titredi. Saatim parladı Güzel’in yüzünde.”

Balıkçı baba yutkundu.

“Neyse... Meyhanedeyim yine. Okuyorum. Hem de ne okumak. Kimse ilişmedi. Masaya kafayı koymuşum. Uyandım. Masayı temizlemişler. Karşı masamda ihtiyar. Bana bakıyor. Güzel’in de ölüm yıl dönümü. Tam okuyacağım... Eliyle sus işareti yaptı. Ayağa kalktı. Masama gelip tam karşıma oturdu. Özenle masaya anahtarlarını yerleştirdi. Nutkum tutulmuştu. Şafak sökmek üzereydi ‘Dalgaların sesini’ dedi ‘Yalnızca onları dinle’. Duymaya çalışıyorum duyamıyorum. Duymak istiyorum duyamıyorum. Rüzgar öyle bir estiki meyhanenin ampülü neredeyse tavana çarapacaktı. O derin tok sesiyle anlatmaya başladı: ‘Ben neden her gece bu kıyıya geliyorum biliyor musun?’ dedi “Yoo hayır bimiyorum.” dedim ‘O zaman dinle’ dedi ve bana bir hikaye anlattı. Duydum mu duymadım mı bilmiyorum ama hatırladığım yalnızca o derin ve tok ses bir çığlığa, o heybetli adam bir çocuğa döndü. Hikayeden aklımda kalanlar dedesinin evinde bir yangın, eşinin elinde bir bıçak, cenazeler, hapishaneler, tımarhaneler, hastaneler ve bir kır çiçeği. Bir de şu ‘Evlad, dönüp geldiğin her anda ya ordasındır ya da burada, ne orda ne de burada olmamak için dönmemen gerekir, yürüyüp gitmen.’ Ben de anlamsız anlamsız bakıp şunu dedim: ‘Ya yürüyüp gittiğimde dönüyorsam?’ ‘O zaman duracaksın yere göğe bakacaksın ve eğer ne orada ne de buradaysan; bir şeyin türediğini göreceksin nerede olduğu çok da önemli değil’ Bunun ur olduğunu çok sonra öğrenecektim. Unutmaya başladım. Ertesi gün denizi izleyerek geçirdim ve o günden bu kayıkta sana bu hikayeyi anlatana kadar hiç bu sahilden ayrılmadım. Bizim ihtiyarın hikayesini de hiç bir zaman hatırlayamadım. İhtiyar her gece sahile gelir biraz daha anlatır gider. O kadar çok parça oldu ki artık parçalardan bütün oluşturmayı bıraktım. Sadece bu kayığa ilk bindiğim günü hatırlıyorum ihtiyarla konuştuktan bir hafta sonraydı. Yalnızdım, bana o yüzden baba derler, hep yalnızım. Atlamak istedim. O cümleyi duydum ‘Sakın titreme, ne şimdi ne de hiç bir zaman’

sol kolumu suya uzattım. Titremem geçti. Saatim düştü. Bir dalga geldi yüzüme vurdu. Yağmur yağmaya başladı. Yürüdüm gittim ve bir daha o ağacın altında durmadım. İhtiyarı da bir daha duymadım. Ve her bahar bir tılsım gelir tanrı gibi anlatıldığı için bu hikaye; kayık sallanır.”

Bir şimşek çakar ya da tanrı bizim fotoğrafımızı çeker.

İDAMIN YA DA İNTİHARIN UZUN OLMAYAN TASVİRİ (DOLABIN İÇİNDEKİ GÖZLÜK YA DA SAAT)

“Kör karanlık. Soluk alıp vermekten mi soğuk havadan mı belli olmayan bubarlaşmış camlar. Elini yatağın yakınındaki sehpa uzatmaya çalışıyor, çalıştım.” C.Ş.

Üç bölmeli dolabın her rafında bir kibrit çöpü kalmıştı kiraladığı evi temizlemeye giriştiğinde; en azından gördüğü manzara buydu. Neden ve nasıl bu köhne kasabada bulmuştu kendini; bulutlar hep kiremit rengi; insanlar astım; bitkiler gri, su ise kahverengiydi. Tüm renkler ve canlılık yorgun argın eve dönüşte montla uyunan bir kanepede kalmış olmamalıydı, en azından. Gökyüzünde akşamdan kalma bir kızılık ; tedirgin kuşlar ve kediler ve sonrasında sarsıntı ertesi bir toplu taşıma aracında uykuda olabileceği gerçeği beyne ulaşmak üzereyken pıhtılaşan kan gibi yapışık kalmıştı hayaline. Montu terden sıırılsıklam uyandı; elleri yakındaki sehpa su aradı.

Kör karanlık; rüyasında en ufak bir ışık bile ona güneşi getirebilirdi. Elini uzattı camları buğulanmış odanın ortasındaki sehpayaya; gözlükleri yoktu. Sehpanın üzerini taradı elleriyle, gözlüklerini bulamadı. Işığı açtı, perdeleri açtı. Odasındaki en ufak ayrıntıyı uçuşumun üzerinden okyanusa bakarken bile hatırlıyordu. Tüm ayrıntıdaki kuytu köşeye baktı, yoktu, bulamadı. Üzerine sarı hırkasını geçirip, doğrudan sokağa açılan kapıdan çıkıp; şemsiyesini açtı yağmura karşı. Kaldırım taşlarının arasından yağmur suları şehrin altına doğru akıyordu. Önemsemeden yürüdü.

Montunu hemen girişteki askılığa ilişti; gözlerini ovuşturdu. Kanepeye oturup başını ellerinin arasına aldı. Bir an uykuya dalar gibi olduğunda; keskin parlak bir metalin camı kırıldığını gördüğü gibi uyandı. Hızla iki üç adım atıp montunun ceplerini karıştırdı. Yoktu.

Bu kadar çaba; onca yıl ve uğraş; oluşturulan bilgi hazinesi bir gecede uçup gitmişti. Her zaman olduğu gibi camı kıran o keskin parlak metali düşündükçe beyaz bir tüyün havada salınışı gözünün önüne geliyordu. Tam tüye dokunacağı anda gözleri açılıyor. Mont, yağmur ve kırık kapı zihninin kilidinin asılı olduğu zincirinin halkaları gibi birbirlerini tamamlıyordu. Derin bir soluk aldı; mutfığa gidip çay demledi. Çayın suyunun kaynayışını bir an bile kaçırmadan izledi ve elinde ince belli çay bardağı ile salondaki kanepeye döndü. Sigarayı bırakalı neredeyse on yıl kadar olmasına rağmen tereddüt etmeden arkadaşının unuttuğu tütünden bir sigara sardı ve öksürüğe boğularak bir nefes çekti.

Uzun zaman önce bir sahil kasabasının namlı şarapçılarından biriyle balığa çıktığını hatırladı. Sakallarını sık sık okşayan bu adamın bir çorap söküşüyle başlayan hikayesini hatırlamaya çalıştı. Aklında yalnızca çorabın tabanının örümcek ağına benzediği kalmıştı ve bir de hiç bir şey için acele etmemesi öğüdüyle birlikte oltayla çekilen balık. Araştıracaktı.

Kapıdan çıktı; yağmur iyiden iyide bastırıyordu. Cebindeki son kalan parayı yoklayıp geçen taksiye el etti. Taksicinin tüm diyalog çabalarını yanıtız bırakarak büroya ulaştı. Evet, cam kırıldı ve bilgiyi depoladığı hiç bir araç artık orada yoktu; dahası yedekleri bile alınmıştı. Duvardaki saate bakakaldı. O kadar uzun süre baktı ki gözlerinin yaşardığını yanıģından bir damla süzülünce fark etti. Saatte bir gariplik sezdi. Duvardan yavaşça aldı. Tek kalem pilin takılı olduğu mekanizmayı incelerken bir kablo fark etti ve saati hediye eden arkadaşını düşündü. Büroya ilk geldi-

ğinde yalnızlıktan dem vurmuydu; uzun uzadıya hayatından bahsetmişti. Geride öyle bir his bırakmıştı ki sanki hiç yaşanmamış bir hikaye anlatmış gibiydi. Acaba o olabilir miydi? Yıllarca bu saatin nereden geldiğini hatırlamayışının nedeni arkadaşının yalan söylemiş olması olabilir miydi? Evet; öyle olmalıydı. Sonra o temizlikçi; neden o kadar pahalı sigara içiyordu ki? Bir anda yerde bir izmarit gördü; oysa büroda sigara içilmiyordu. Şimdi her şey açık ve netti. Saati hediye eden arkadaşı da temizlikçi de “e” harflerini açık telaffuz ediyordu. Acele etmemeliydi.

Bürodan çıktı yalnızca kır pidesi ve çay satan köşedeki mekana yöneldi. Bir çay söyleyip; hava soğuk olmasına rağmen dışarıdaki masalardan birine çöktü. Nereden başlamalıydı? Temizlikçi, evet temizlikçi nereden çıkıp gelmişti. Bugüne kadar tüm işlerini kendisi gören biri neden ve nasıl böyle bir hizmet satın alabilirdi ki? Çayı getiren garsonun cep telefonu çaldığında; bir an elini montunun cebine götürdü. Oysa ki bu onun cep telefonu melodisi değildi. Peki neden elini refleks olarak cebine götürmüştü? Çayından bir yudum alacakken aklına eski cep telefonunun melodisiyle garsonun cep telefonunun melodisinin aynı olduğu geldi ve promosyon için bir temizlik şirketinin kendisini aradığını hatırladı. Nasıl da güzel bir gündü; vapurda karşılaştığı ortaokul arkadaşıyla o kadar güzel sohbet etmişlerdi ki tekrar etmek için sözleşmişlerdi. İki de mutsuz birlikteliklerini bitirmek üzereydiler. Ona bir çiçek almak için uğraştığı gündü; o promosyon telefonun geldiği gün. Günler boyu kaçamak sevişmeleri geldi aklına ve sonradan ortadan kayboluşu kadının. Yoksa? Hayır, canım. Acele etmemeliydi. Önce temizlik şirketinden başlamalıydı. Çay tabağına gereğinden fazla bozuk para bırakarak; açık internet cafe aramaya koyuldu. Temizlik şirketinin 7/24 müşteri hizmetleri olduğunu öğrendiğinde; telefon numarasını ivedilikle yazıp; internet kafeden ayrıldı. İlk bulduğu kontrollü telefonda, bas-konuş tuşuna basarak müşteri hizmetlerine bağlandı. Adresini verip; kendisine gönderilen temizlikçinin adını soyadını ve telefon numarasını öğrendi. İvedilikle kendisine verilen telefonu aradı; telefon çalmaya devam ederken açılmışçasına bir ses geldi :

“Sen Mesut’un neyi oluyorsun?”

Kesik kesik gelen çevir sesi devam etti; telefonu açan olmadı. Peki duyduğu bu soru nereden gelmişti? Çiçek siparişi vermek için telefon numarası aradığı günü yeniden hatırladı; temizlik şirketinden gelen

telefonu ve orta okul arkadaşını... Vapurda karşılaştıklarında nasıl da birden bire iyi gitmeyen birlikteliğinden bahsetmeye başlamıştı ki... Yoksa? Hayır, canım. Temizlik şirketini tekrar aradı; bu sefer adeta uykuda olan bir ses yanıtladı:

“En-Te” temizlik şirketi; buyrun, nasıl yardımcı olabilirim?”

Bir an konuşmak için duraksadı. Telaffuzda yine o açık “e” ile karşılaşmıştı.

“Sensin!”

“Buyrun?”

Telefon kapandı. İnternet cafeye dönüp, temizlik şirketinin adresini öğrendikten sonra hızla istasyona yürüyüp trene bindi.

Pulmanda karşısında oturup gazete okuyan kadına baktığını fark ettiğinde donakaldı. Oydu, orta okul arkadaşı...

Ona anlatmaya çalıştı:

“Bugün. Yok bugün de değil aslında dün. Yok yok dün de değil, önceki gün. Yürüyorum, önümde gölgem. Sağ tarafımda bir gölge gördüm. Yok yok, gördüğümü sandım. Yok sandığımı sandım. Sanki benim gölgem, onun gölgesine ateş edecekmiş gibiydi, mazgala bastım, bir silahın tetiğine basılmış gibi bir ses çıktı. Ve yalnızca bir şey, yok yok yalnızca şey... Aslında bir açıktı!”

İzo treni, gece yarısından iki saat önce yani uzlaşılın zaman ölçüsüne göre saat yirmi iki’de Eng’ten kalkıyor ve İzo’ya gidiyordu. Her zamanki gibi ben ve o, yok yok biz; hayatımızda ilk defa o trene biniyorduk.

Trende pulman koltukların bulunduğu vagon bu mesafeyi alabileceğiniz yani Eng’ten İzo’ya en ucuza gidebileceğiniz vagondu. Her şey son derece olağan ve anlaşılabilir gözüküyordu. Ta ki o uzun boylu ince zenci gelip de oturduğu koltuğun kendisine ait olduğunu iddia edene kadar. Zenci, ısrarla biletini görmek istediğini belirtiyordu; neyse ki durum anlaşıldı ve zenci kendisine ait koltuğa ilişti. Yüzü bu vagona dönük tek koltuktan oturduğu koltuk ve yolculuğun son durağı yaklaşık 4 saat mesafedeydi. Orta okul arkadaşı kendisine anlamsız anlamsız bakarken; tren hareket etti. Belli bir yaşanmışlıktan sonra konuşmak çok da anlam taşımayabiliyor. Karşısında oturan orta okul arkadaşı uykuya dalmıştı bile. Biletini görmek isteyen zenci, kendisinin hiç anlayamadığı lakin bildiği ya-

bancı dillerle benzerlik gösteren bir dilde yanındakiyle diyaloga başlamıştı. Durmadan konuşuyorlardı, belli ki yanındakiyle henüz tanışmışlardı. Bu, eng'ten kalkan ve izo'ya giden trenin en ucuz vagonunda yüzü trenin gittiği yönün tam tersine doğru olan koltukta oturduğundan vagondaki herkesi görebiliyordu. Önce kendisinin biletini soran zencinin konuşmalarını anlamaya çalıştı; sanki kendisinden bahsediyordu. Acaba karşısında uyuyan orta okul arkadaşının bu konuyla bir ilgisi olabilir miydi? Yok canım, hayır. Bir anda çevreye süzerken vagondaki insanların birbirini tanıdığı sonucuna vardı. Evet, sanki belli belirsiz işaretler yapıyorlardı birbirlerine. Şimdi anlamıştı! Bu saatte trenin bu vagonunda bir soygun gerçekleşecekti. Ota okul arkadaşını haberdar etmeliydi. Evet, hemen arkadaşını uyandırıp ilk durakta atlamaları gerekiyordu. Vagonu gözleriyle taramaya başladı, vagona bulunanların çoğunun birbirleriyle olan ilişkileri sezilebiliyordu. tedirgin bir çift gözüne çarptı, onlarda muhtemelen durumdaki garipliğin farkına vardılar. Tam bu çifti incelerken başka biri gözüne çarptı, sarı kırçıl arası saçları gözünde gözlüğüyle orta boylu bir adam... Arkadaşını uyandırmaya hazırlanıyordu... Zencinin konuşmalarından belli belirsiz birşeyler anlıyordu; kesinlikle kendileri hakkında konuşuyordu. Dil; bir çok dilden nüveler taşıyordu lakin neredeyse hiç birisi değildi. İlk duraktan hemen önce bilet kontrolörü vagona girdi; demin gözüne çarpan arkadaşını uyandırmaya çalışan adamdı kontrolör ya da ikizi... Şimdi daha da netti, az önce gözüne çarpan adam üniforma giyip vagonu kontrole gelmişti. O da bu işin içindeydi; sıkı bir soygunun ortasına düşmüştü. Tedirgin çift gibi başka kurbanları görmeye çalışıyordu. Sıradaki durağa çok az kalmıştı. Valizlerine göz attı ve tedirgin çiftin de hazırlandığını gördü. İlk durakta atlamalıydı bu trenden. Derken aklına durakların bu saatte ki ıssız hali geldi; aslında soygun trenden durakta inince gerçekleşecekti. Tüm bunlar vagondaki kurbanları tedirgin etmek için tasarlanıyordu. Bu da o vagonun indirme planının bir parçasıydı. Kesinlikle gidip onlarla konuşması gerekiyordu; lakin tedirgin çiftte dur diyemeden, çift trenden indi. Tren tekrar hareket etti. Çevresini yeniden süzmeye başladı. Tren penceresindeki yansımadan karşısında uyumakta olan orta okul arkadaşının tam arka koltuğunda oturan ve zenciyle birlikte trene binen adamın yansımadan kendilerini izlediğini farkettti; durakta inmeyerek iyi yapıp yapmadığını dahi düşüncecek halde değildi; zira tehli-

ke geçmiş değildi. Kendisine yakın tarafta hindu bir ailenin vagonu zeminine uzanıp uyumak için yer hazırlamasını izledi; yavaş yavaş herkes uykuya hazırlanıyordu ve zenci hiç susmuyordu. Yoksa; kendilerini uyutup enjeksiyon mu yapacaklardı? Bir taraftan yansımadan kendilerini izleyen adama göz ucuyla bakıyor bir taraftan vagondaki işaretleşmeleri çözmeye çalışıyordu. Olası bir enjeksiyona engel olmalıydı; uyumaması gerekiyordu ve arkadaşından uyanmasını isteyecekti; arkadaşı hafifçe gözlerini açmasına rağmen tekrar uykuya dalıyordu, aceleyle sandaletlerini çıkarıp ayaklarını arkadaşının kalçalarına gelecek şekilde koltuğun arka koltukla bağını kesti. Zenci yine arada kendisine bir şeyler söylemiş gibi yanındakiyle durmadan konuşuyordu; hindu aile uyumuştı; artık vagonda kurban olanlarla soygunu gerçekleştirecekleri ayırt edebiliyordu; takip ettiği o kadar çok insan olmuştu ki vagona; takip ettiğini anlamamalarının iyi olacağını düşündü; bir taraftan da ayakları sabit kaldığından uyuşmaya başlamıştı, cebinden güneş gözlüklerini çıkarıp optik gözlüklerinin üzerine taktı ve uyumaya hazırlanır gibi yaptı. Böylece hem onları takip ettiği anlaşılmayacaktı hem de uyuduğu izlenimi verip ne olacağını görecekti.

Gözlerini açtığında öğleden sonra balkonlu yatak odasının penceresinden içeri gün ışığı vuruyordu; balkon kapısı kapalı, yatak dağınktı. Aylar boyunca bu yatak odasında sevişmişlerdi; yıllar sonra birbirlerini bulmaları; kayıtsızca birbirlerine hikayelerini anlatmaları ve dokunuşları kadının iyi gitmeyen birlikteliğini neredeyse tamamen unutmasını sağlamıştı. Sonra orta okul arkadaşı olan bu kadın aniden ortadan kaybolmuştu; ta ki onunla trende yeniden karşılaşana değin ve şu an tek düşünebildiği bu vagona gerçekleşecek büyük soygundan onu nasıl koruyacak olduğuydu. Karar verdi; onu uyandırıp bu kadar süredir neden ortadan kaybolduğunu soracaktı. Zencinin konuşmaları yine tedirginliğini arttırdı; yolculuğun bitmesine ne kadar kaldığını anlamak üzere saatine bakacaktı ki saati kolunda yoktu. Gözündeki gözlükleri çıkardığında karşısındaki kadının gözlerinin içine baktığını gördü; onca sevişmeden sonra ilk kez böyle bakıyordu. Kadın, “e” harfini açık telaffuz ederek “Benzin kokusu alıyor musun?” dediğinde saatine bakmak için kaldırdığı kolu öyle havada asılı kaldı. Nasıl anlayamamıştı; kendisine saat hediye eden arkadaşının sevgilisiydi; o yüzden hiç bahsetmemişti ondan. Trendeki bu karşılaşma hariç her şey planlanmıştı. Arkadaşı; büroya saat hediye etmişti; oysa için-

de bir dinleme cihazı vardı; vapurdaki karşılaşma tamamen tezgahtı; onu heyecanlandırarak ve böylece temizlikçiyi rahatla büroya kabul ettirebileceklerdi. Plan, tıkır tıkır işlemiştir. Hatta bu karşılaşma bile planın içinde olabilirdi. Bu trene defalarca binmesine rağmen neden bugün vagonunda bir gariplik sezmişti? İzo treni, yavaşlamaya başladı; tüm sesler canlılığını yitirir gibiydi; vagondaki ışıklar açılırken aniden keskin parlak bir metal tren camına çarptı. Uyandıığında elleri sarıydı, hastane pijamasının cebinden bir tren bileti sarkıyordu; koltuk numarası doğruydı; lakin başka bir isim yazıyordu. Yeni getirilen hastanın da elleri sarıydı; hasta da pijama yerine mont vardı ve cebinde bir tren bileti. Bir diğeri daha geldi elinde şemsiye, cebinde tren bileti; bir yenisi daha sırtında hırka, cebinde tren bileti ve biri daha elinde kibrit çöpü ve de sehpa üç ayaklı...

